

Zohar Rosh Hashanah

בִּן-תַּיִצָּר, קָרָאתִי יְהוָה עֲנֵנִי בִּמְרוֹזֵב יְהוָה.

Out of my straits I called upon the LORD; He answered me with great enlargement.

This verse from Psalms 118:5 is a special connection to the power of the Shofar on Rosh Hashanah.

Be with Rabbi Shimon on Rosh Hashanah and have a better year. Special compilation of Sacred Zohar text related to Rosh Hashanah for study and scanning.

DailyZohar.com

Rosha Hashanah – When you go to court, bring your best advocate

Leviticus 23:24

דַּבֵּר אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, לֵאמֹר: בְּזֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּאָזְדָּה לְזֹדֶשׁ, יִהְיֶה לָכֶם שַׁבָּתוֹן--זָכְרוֹן "תְּרוּעָה, מִקְרָא-קֹדֶשׁ"

"Speak unto the children of Israel, saying: In the seventh month, in the first day of the month, shall be a solemn rest unto you, a memorial proclaimed with the blast of horns, a holy convocation"

This is where God tells Moses to instruct the Israelites to be ready for Rosh Hashanah.

On Rosh Hashanah Adam and Eve were created and on that day they sinned. That event brought judgment that is visited every year. Rosh Hashanah consists of two days of judgment but the Zohar tells us that it is considered as one long day. The first day is the evaluation of the state of our soul for the most significant impurities and the second day is for the lesser ones.

From the Zohar, portion of Bo

וּבַהֲהוּא יוֹמָא, קַיִימִין אַלִין תְּרִין סְטָרִין: זַוִּיב, וּמָוֶת. אֵית בִּמְאֵן דְּאַכְתִּיב לְסְטָרָא דְזַוִּיב. וְאֵית בִּמְאֵן דְּאַכְתִּיב לְסְטָרָא דְמָוֶת. וְקִוְמִין דְּעֵלְמָא שְׂרִיָא בְּאַמְצַעִיתָא, אִי קַיִימָא זֹד זְכָאָה בְּעֵלְמָא, דְּאַכְרַע עֲלֵיהּ, כִּלְהוּ קַיִימִין וְאַכְתִּיבוּ לְזַוִּיב. וְאִי זֹד זַוִּיבָא אַכְרַע עֲלֵמָא, כִּלְהוּ אַכְתִּיבוּ לְמִוְתָהּ.

"On that day, two sides exist: Life and Death. There are those written to life, and those written to death. And sometimes the world is between life and death. **If a righteous one leads them then he makes everybody written for life.** But if an evil person leads them then they all will be written to death."

The life aspect means progress and success during the coming year. Death is the aspect of chaos, limitation and things that don't go well for us or to our benefits.

Coming closer to a righteous person on Rosh Hashanah helps a person be written to the side of life. For many reasons, not everyone is able to do so. They may not know such a righteous person or they may live far from spiritual communities that can support them. Many souls from the Children of Israel are scattered all over the world and even far from the Zohar or connection book. This Zohar compilation is made also for them.

The Torah instructed us to use the Shofar on Rosh Hashanah and every blast is very important. It breaks the Klipot around us that show our impurities. When our soul stands in front of the judge looking at its best, we are judged to life and have positive outcome.

The purpose of this special Zohar for Rosh Hashanah is to connect us to the righteous of all righteous, Rabbi Shimon. He came to the world to open spiritual channels for us to keep the supernal light flow to this world. The Zohar discusses all spiritual events described in the Torah to give us the higher connection that we can not get otherwise.

When you scan this special Zohar that is all about Rosh Hashanah, it is like having Rabbi Shimon and his merits next to you standing in front of the judge. Even if you are with a righteous person on Rosh Hashanah and/or with other spiritual people, make a special effort to bring Rabbi Shimon with you to the others and bring them with you to the side of LIFE.

Forward this PDF or a link to it to all your friends.

May you have a blessed new year with the force of LIFE always with you.

With love to all,

Zion Nefesh

<http://DailyZohar.com>

.

מתוך פרשת בא

(שמות י') ויאמר יי אל משה בא אל פרעה כי אני הכבדתי את לבו וגו'. רבי יהודה פתח ואמר, (תהלים פ"ט) אשרי העם יודעי תרועה יי באור פניך יהלכון. כמה אצטריכו בני נשא, למהך בארזי דקודשא בריך הוא, ולמטר פקודי אורייתא, בגין דיוכון בה לעלמא דאתי, ולשזבא לון מכל קטרוגין דלעילא ותתא. בגין, דהא כמה דאשתכוזו מקטרוגין בעלמא לתתא, הכי נמי אשתכוזו מקטרוגין לעילא דקיימי עליהו דבני נשא.

אינון דעבדין פקודי אורייתא, ואולי באורזו מישר, בדוולא דמאריהון, כמה אינון סניגורין דקיימין עליהו לעילא, כמה דאת אמר (איוב ל"ג) אם יש עליו מלאך מליץ אוזר מני אלה וגו'. וכתוב ויזנו ויאמר פדעו מרדת שנות מצאתי כפר. בגין כפר, זכאה איהו מאן דנטיר פקודי אורייתא.

אמר ליה רבי זוייא, אי הכי אמאי אצטרף הכא מלאך דליתו סניגורא עליה דבר נש והא כתיב (משלי ג') כי יי יהיה בכסלך ושומר רגלך מכלבד, וכתוב (תהלים קכ"א) יי ישמרך מכל רע. דהא זבמי קודשא בריך הוא, כל מה דבר נש עבד בעלמא, הן טב הן בישי. וכן הוא אומר, (ירמיה כ"ג) אם יסתר איש במסתרים ואני לא אראנו נאם יי.

אמר ליה רבי יהודה, כללא הכי הוא ודאי. אבל הא כתיב, (איוב ב') וגע אל עצמו ואל בשרו. וכתוב, (איוב ב') ותסיתני בו לבלעו זנבם. לאוונאה דהא רשו אתמסר לסטרא אוזרא לקטרוגא, (ורשו אתמסר) על מלין דעלמא, (למאן דלא אצטרף) ולא אתמסרא בידוי. וכל אלון ארוזין טמירין קמי קודשא בריך הוא, ולית אנת פדאי למהך אבתרייהו, בגין דאינון נמוסין דקודשא בריך הוא, ובני נשא לאו אינון רשאין לדקדקא אבתרייהו, בר אינון זכאי קשוט דידעין רזי אורייתא, ואזלין בארוזא דזכמתא למנדע אינון מלין סתימין דאורייתא.

רבי אלעזר פתח, (איוב א') ויהי היום ויבאו בני האלהים להתייצב על יי ויבוא גם השטן בתוכם. ויהי היום: דא (מ"ד א) ראש השנה, דקודשא בריך הוא קאים למידן

פרשת בא

ויאמר ה' אל משה בא אל פרעה כי אני הכבדתי את לבו וגו'. רבי יהודה פתח ואמר, (תהלים פ"ט) אשרי העם יודעי תרועה ה' באור פניך יהלכון. כמה צריכים בני אדם ללכת בדרכי הקדוש ברוך הוא ולשמר מצוות התורה כדי שיזכו בה לעולם הבא, ולהציל אותם מכל הקטרוגים שלמעלה ומטה, משום שהרי כמו שנמצאים מקטרוגים בעולם למטה, כך גם נמצאים מקטרוגים למעלה שעומדים על בני אדם.

אותם שעושים מצוות התורה והולכים בדרך ישרה ביראת אדונם, כמה סנגורים שעומדים עליהם למעלה, כמו שנאמר (איוב לג) אם יש עליו מלאך מליץ אחד מני אלה וגו'. וכתוב ויחננו ויאמר פדעו מרדת שחת מצאתי כפר. משום כך אשרי מי ששומר מצוות התורה.

אמר לו רבי חייא, אם כך, למה צריך פאן מלאך שיהיה סנגור על האדם, והרי כתוב (משלי ג) כי ה' יהיה בכסלך ושומר רגלך מכלבד, וכתוב (תהלים קכ"א) ה' ישמרך מכל רע. שהרי רואה הקדוש ברוך הוא כל מה שאדם עושה בעולם, הן לטוב והן לרע. וכן הוא אומר, (ירמיה כג) אם יסתר איש במסתרים ואני לא אראנו נאם ה'.

אמר לו רבי יהודה, הפל כך הוא ודאי, אבל הרי כתוב (איוב ב') וגע אל עצמו ואל בשרו. וכתוב ותסיתני בו לבלעו חנם. להראות שהרי רשות נמסרה לצד האחר לקטרג [והרשות נמסרה] על דברים של העולם ולמי שלא הצטרף] ולהמסר בידו, וכל הדרכים הללו טמונים לפני הקדוש ברוך הוא, ואינך פדאי ללכת אחריהם, משום שאלו הנהגות הקדוש ברוך הוא, ואין בני אדם רשאים לדקדק אחריהם, פרט לאותם צדיקי אמת שיודעים את סודות התורה והולכים בדרך של החכמה לדעת אותם דברים נסתרים של התורה.

רבי אלעזר פתח, (שם א') ויהי היום ויבאו בני האלהים להתייצב על ה' ויבוא גם השטן בתוכם. ויהי היום - זה ראש השנה שהקדוש ברוך הוא

עֲלָמָא. כְּזוֹנָא דָא, (מלכים ב', ד') וַיְהִי הַיּוֹם וַיָּבֵא שְׁמָה.
הַהוּא יוֹמָא יוֹם טוֹב דְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה הַזֶּה.

וַיָּבֵאוּ בְּנֵי הָאֱלֹהִים, אֲלֵין רַבְרַבִּין מִמְּנֵן שְׁלִיזוֹן בְּעֲלָמָא,
לְאַשְׁזוּזָא בְּעוֹבְדֵין דְּבְנֵי נְשָׂא. לְהַתִּיצֵב עַל ה': כְּמָה
דְּאֵת אֲמַר, (מלכים א', כ"ב) וְכָל עֲבָא הַשְּׁמַיִם עוֹמְדִים
עָלְיוּ מִימֵינוּ וּמִשְׁמָאלוּ. אֲבָל לְהַתִּיצֵב עַל ה' בְּהַאי קָרָא
אֲשִׁכְזוּזָא רוֹזִימוּתָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עָלְמֵהוּ
דִּישְׂרָאֵל. בְּגִין, דְּהֵגֵי שְׁלִיזוֹן, דְּאֵינֵן מִמְּנֵן לְאַשְׁזוּזָא עַל
עוֹבְדֵין דְּבְנֵי נְשָׂא, אֲזִלִין וְשֹׁאטִין וְנִטְלִין אֵינֵן עוֹבְדֵין
פְּלָהוּ, וּבִיּוֹמָא דְּקָאֵי דִּינָא לְמִיָּקָם, לְמִידָן עֲלָמָא,
אֲתַעְבִּידוּ קְטִיגוּרִין לְמִיָּקָם עָלְמֵהוּ דְּבְנֵי נְשָׂא. וְתָא וְזוּי,
מִכָּל עַמִּין דְּעֲלָמָא, לֹא קִיִּימִין לְאַשְׁזוּזָא בְּעוֹבְדֵיהוֹן, בְּר
בִּישְׂרָאֵל בְּלוֹזוּדֵיהוֹן, בְּגִין דְּאֲלֵין בְּגִין לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא.

וְכַד לֹא אֲשִׁתְּכּוּזוּ עוֹבְדֵין דִּישְׂרָאֵל כְּדָקָא יֹאמַר,
כְּבִיכּוֹל אֵינֵן מִמְּנֵן שְׁלִיזוֹן, כַּד בְּעָאן לְקִיִּימָא עַל אֵינֵן
עוֹבְדֵין דִּישְׂרָאֵל, עַל ה' וְדָאֵי קִיִּימִין, דְּהָא כַּד יִשְׂרָאֵל
עֲבָדִין עוֹבְדֵין דְּלֹא פְּשָׁרָן, כְּבִיכּוֹל מִתִּישִׁין זוּיָלָא
דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וְכַד עֲבָדִין עוֹבְדֵין דְּכִשְׁרָן, יְהִבִין
תּוֹקְפָא וְזוּיָלָא לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וְעַל דָּא פְּתִיב,
(תהלים ס"ז) תִּגְו עַז לְאֱלֹהִים. כְּמָה. בְּעוֹבְדֵין דְּכִשְׁרָן.
וְעַל דָּא, בְּהַהוּא יוֹמָא, פְּלָהוּ רַבְרַבִּין מִמְּנֵן אֲתַכְּזֵשׁוּ עַל
ה'. עַל ה' וְדָאֵי, דְּהָא כִּיּוֹן דְּעַל יִשְׂרָאֵל אֲתַכְּזֵשׁוּ, עָלְמֵהוּ
אֲתַכְּזֵשׁוּ.

וַיָּבֵא גַם הַשֵּׁטֶן בְּתוֹכָם, גַּם, לְאַסְגָּאָה עָלְמֵהוּ, דְּכִלְהוּ
אֲתִיִּין לְמַהוּי קְטִיגוּרִין עָלְמֵהוּ דִּישְׂרָאֵל, (דף ל"ג ע"א)
וְדָא אֲתוֹסַף עָלְמֵהוּ, בְּגִין דְּאֵיהוּ דִּילְטוּרָא רַבְרַבָּא
מִפְּלָהוּ, קְטִיגוּרָא מִפְּלָהוּ, כִּיּוֹן דְּזוּמָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא, דְּכִלְהוּ אֲתִיִּין לְקִטְרָגָא. מִיָּד וַיֹּאמֶר יי אֵל הַשֵּׁטֶן
מֵאִין תְּבֵא. וְכִי לֹא הָוָה יַדְעָ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, מֵאִין
הָוָה אֲתֵי. אֲלָא לְאִיִּיתָאָה עוֹבְדָא לְרַעוּתֵיהָ.

וַיֹּאמֶר יי אֵל הַשֵּׁטֶן וְגו' וַיַּעַן הַשֵּׁטֶן אֶת יי וַיֹּאמֶר מִשׁוּט
בְּאַרְץ. מִכָּאן אֲוֹלִפְנָא, דִּישׁוּבָא דְאַרְעָא אֲתַמְסַר
לְסִטְרִין אֲזוּרְזִין, בְּר אַרְעָא דִּישְׂרָאֵל בְּלוֹזוּדֵיהָ. כִּיּוֹן
דְּאֲמַר מִשׁוּט בְּאַרְץ, אֲשִׁזּוּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּבִעֵי
לְמַהוּי דְּלְטוּרָא עָלְמֵהוּ דִּישְׂרָאֵל. מִיָּד, (איוב א) וַיֹּאמֶר
יי אֵל הַשֵּׁטֶן הַשְׁמֹתָ לְבָרָךְ עַל עַבְדֵי אִיּוֹב כִּי אֵין כְּמוֹהוּ
בְּאַרְץ.

עוֹמֵד לְדוֹן אֶת הָעוֹלָם, כְּמוֹ זֶה, וַיְהִי הַיּוֹם וַיָּבֵא
שְׁמָה. אוֹתוֹ יוֹם הָיָה יוֹם טוֹב שֶׁל רֵאשׁ הַשָּׁנָה.

וַיָּבֵאוּ בְּנֵי הָאֱלֹהִים – אֵלוּ מִמְּנֵי גְדוּלִים שְׁלוּחִים
בְּעוֹלָם, לְהַשְׁגִּיחַ בְּמַעֲשֵׂי בְנֵי הָאָדָם. לְהַתִּיצֵב עַל
ה' – כְּמוֹ שְׁנָאֲמַר (מלכים א-ב) וְכָל עֲבָא
הַשְּׁמַיִם עֹמְדֵי עָלְיוּ מִימֵינוּ וּמִשְׁמָאלוּ. אֲבָל
לְהַתִּיצֵב עַל ה', בְּפִסּוּק זֶה מְצָאנוּ אֲהַבַת הַקְּדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא עַל יִשְׂרָאֵל, מִשׁוּם שֶׁהַשְּׁלוּחִים הִלְלוּ,
שְׁמִמְנִים לְהַשְׁגִּיחַ עַל מַעֲשֵׂי בְנֵי הָאָדָם, הוֹלְכִים
וּמְשׁוֹטְטִים וְלוֹקְחִים אֶת כָּל אוֹתָם הַמַּעֲשִׂים, וּבִיּוֹם
שָׂבָא הַדִּין לְעַמֵּד לְדוֹן הָעוֹלָם, נַעֲשִׂים קְטִיגוּרִים
לְעַמֵּד עַל בְּנֵי אָדָם. וּבֵא רָאָה, מִכָּל הָעַמִּים
שֶׁבְּעוֹלָם לֹא עוֹמְדִים לְהַשְׁגִּיחַ בְּמַעֲשֵׂיהֶם רַק עַל
יִשְׂרָאֵל לְבָדָם, מִשׁוּם שֶׁאֵלֶּה בְּנֵים שֶׁל הַקְּדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא.

וּכְשֶׁלֹּא נִמְצְאִים הַמַּעֲשִׂים שֶׁל יִשְׂרָאֵל בְּרֵאוּי,
כְּבִיכּוֹל אוֹתָם שְׁלוּחִים מִמְּנֵים, בְּשִׁרְוִצִים לְעַמֵּד
עַל אוֹתָם מַעֲשִׂים שֶׁל יִשְׂרָאֵל, הֵם עוֹמְדִים וְדָאֵי
עַל ה', שֶׁהֵרִי בְּשִׁישְׂרָאֵל עוֹשִׂים מַעֲשִׂים שֶׁלֹּא
כְּשָׂרִים, כְּבִיכּוֹל מִתְּשִׂים כַּחוֹ שֶׁל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא, וּכְשֶׁעוֹשִׂים מַעֲשִׂים בְּשָׂרִים, נוֹתֵנִים כַּח וְתַקְּףָא
לְקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. וְעַל זֶה כְּתוּב (תהלים סח)
תִּגְו עַז לְאֱלֹהִים. בְּמָה? בְּמַעֲשִׂים בְּשָׂרִים, וְעַל זֶה
בְּאוֹתוֹ יוֹם כָּל הַשָּׂרִים הַגְּדוּלִים הַמְּמַנִּים הַתְּכַנְּסוּ
עַל ה'. עַל ה' וְדָאֵי, שֶׁהֵרִי כִּיּוֹן שֶׁהַתְּכַנְּסוּ עַל
יִשְׂרָאֵל, הֵם הַתְּכַנְּסוּ עָלְיוּ.

וַיָּבֵא גַם הַשֵּׁטֶן בְּתוֹכָם. גַּם – לְרַבּוּתוֹ עָלְמֵהוּ,
שֶׁכֵּלֵם בָּאִים לְהִיּוֹת קְטִיגוּרִים עַל יִשְׂרָאֵל, וְזֶה
נוֹסַף עָלְמֵהוּ מִשׁוּם שֶׁהוּא הַמְּלַשִּׁין הַגְּדוּל מִכָּלֵם,
קְטִיגוּר מִכָּלֵם. כִּיּוֹן שְׂרוּאָה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
שֶׁכֵּלֵם בָּאִים לְקִטְרָג, מִיָּד – וַיֹּאמֶר ה' אֵל הַשֵּׁטֶן
מֵאִין תְּבֵא. וְכִי לֹא הָיָה יוֹדֵעַ הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
מֵאִיפָה הָיָה בָּא? אֲלָא לְהַבִּיא אֶת הַמַּעֲשִׂה
לְרַצּוֹנוֹ.

וַיֹּאמֶר ה' אֵל הַשֵּׁטֶן וְגו' וַיַּעַן הַשֵּׁטֶן אֶת ה' וַיֹּאמֶר
מִשׁוּט בְּאַרְץ. מִכָּאן לְמַדְנֵי שִׁישׁוּבָא הָאָרֶץ נִמְסַר
לְצַדִּיקִים אֲחֵרִים, פִּרְט לְאַרְץ יִשְׂרָאֵל לְבָדָה. כִּיּוֹן
שֶׁאֲמַר מִשׁוּט בְּאַרְץ, הַשְׁגִּיחַ הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
שְׂרוּצָה לְהִיּוֹת מְלַשִּׁין עַל יִשְׂרָאֵל. מִיָּד – וַיֹּאמֶר

זמנא שעתא למיהב ליה זולקא, במה (זו ס"ד ע"א) דיתעסק, ויתפרש בזייהו דישראל, והא אוקמוה, לרעיא דבעא למעבר עאניה בנוד נהרא וכו', מיד אתעסק ביה והוא שטן, ולא קטרג עליהו דישראל.

ויען השטן את יי ויאמר הזנם ירא איוב אלהים. לאו תוהא לעבדא דמאריה עבד ליה כל רעותיה, דיהא דזויל ליה, אערי אשזוותר מניה, ותזומי אי דזויל קף ואם לאו.

תא זוזי, בשעתא דעאקו, פד אתייהב זולקא וזדא להאי סטר לאתעסקא ביה, אתפריש לבתר מכלא. כגוזא דא שעיר בראש זודש. שעיר ביומא דכפורי. בגין דאתעסק ביה, ושביק להו לישראל במלכיהו, והכא, מטא זמנא למיטל זולקא דא, מכל זרעא דאברהם, בסטרא אזורא. כמה דאת אמר, (בראשית כ"ב) הנה ילדה מלכה גם היא וגו' את עיז בבורו וגו'.

ותא זוזי, בשעתא דאמר משיט בארץ, בעא מניה, למעבר דינא בישראל, דהא דינא הנה ליה על אברהם, למתבע מקודשא בריך הוא. בגין, דלא אתעבד דינא ביצחק, פד אתקריב על גבי מדבזא, דהא לא הנה ליה לאזולקא קרבנא דאומין על מדבזא, באזורא, (וכן בכל סטרא דליה) כמה דאת אמר, (ויקרא כ"ז) לא יזולקפו. והכא קאים יצחק על גבי מדבזא, ולא אשתלים מניה קרבנא, ולא אתעבד ביה דינא, ובעא דא מעם קודשא בריך הוא, כמה דבעא דיניה דיוסף לכמה דרין. וכל מה דבעא, באורו דינא בעא.

ומההוא זמנא דאשתזיב יצחק, ואתזולק קרבניה, זמין ליה קודשא בריך הוא, למהוא מקטרגא, האי לזולקיה, כמה דאת אמר הנה ילדה מלכה גם היא וגו' את עיז בבורו. והכא, מטא למיטל זולקיה עליה, מכל זרעיה דאברהם, ולא יקרב בסטרא אזורא.

וכלא בדינא אתא. (ס"א לזביה) כמה דאיהו דין, הכי אתרין. בגין דאיוב מקריבי עיטא דפרעה הוה, וכד קם פרעה עליהו דישראל, בעא לקטלא לון. אמר ליה לא, אלא טול ממונהו ושלוט על גופיהו, בפולחנא קשיא, ולא תקטול לון. אמר ליה קודשא בריך הוא, זזיף, בההוא דינא ממש, תהא דאין, מה כתיב, (איוב ב') אוכלם שלוו נא ידף וגע אל עצמו ואל בשרו וגו'.

ה' אל השטן השמת לבך על עבדי איוב פי איז כמהו בארץ.

ראה שעה לתת לו חלק במה שיתעסק, ויפרד מישראל, והרי פרשוה, לרועה שרצה להעביר את צאנו בנהר אחד וכו', מיד התעסק בו אותו שטן ולא קטרג על ישראל.

ויען השטן את ה' ויאמר החנם ירא איוב אלהים. אין תמיהה על עבד שרבו עושה לו כל רצונו שיהיה ירא ממנו. הסר ממנו את השגחתך, ותראה אם יפחד ממך אם לא.

בא ראה, בשעת צרה, בשנתן חלק אחד לצד הנה להתעסק בו, נפרד אחר כך מהכל. כמו זה שעיר בראש חדש, שעיר ביום הכפורים, כדי שיתעסק בו ויעזב את ישראל עם מלכם, וכאן הגיע זמן לטל חלק זה מכל זרע אברהם בצד האחר, כמו שנאמר (בראשית כב) הנה ילדה מלכה גם היא וגו' את עיז בבורו וגו'.

ובא ראה, בשעה שאמר משיט בארץ, רצה ממנו לעשות דין בישראל, שהרי דין היה לו על אברהם לתבע מן הקדוש ברוך הוא, משום שלא נעשה דין ביצחק בשהקרב על גבי המזבח, שהרי לא היה לו להחליף קרבן שמזמן על המזבח באחר, וכן בכל צד שלו' כמו שנאמר לא יחליפנו. וכאן עמד יצחק על גבי המזבח ולא השתלם ממנו קרבן ולא נעשה בו דין, ורצה את זה מעם הקדוש ברוך הוא כמו שרצה את דינו של יוסף לכמה דורות מאחר יותר, וכל מה שרצה - רצה בדרך דין.

ומאותו זמן שנצל יצחק והתחלף קרבנו, הזמין לו הקדוש ברוך הוא לאותו מקטרג זה לחלקו, כמו שנאמר הנה ילדה מלכה גם היא וגו' את עיז בבורו. וכאן הגיע לטל חלקו עליו מכל זרעו של אברהם ולא יקרב לצד אחר.

והכל בא בדין (אצלנו). כמו שהוא דין - כך גדון. משום שאיוב מקרובי העצה של פרעה היה, וכשעמד פרעה על ישראל, רצה להרג אותם. אמר לו, לא, אלא קח ממונם ושלט על גופם בעבודה קשה, ואל תהרג אותם. אמר לו הקדוש

במה דאיהו דין, הכי אתרין. ואף על גב דבכל שאר הנה דזייל לקודשא בריה הוא.

תא זוזי, מה כתיב, אף את נפשו שמור. ואתיהיב ליה רשו, למשלט על בשרא, בגין רזא דכתיב, (בראשית ו) קץ כל בשר בא לפני ואוקמוהו, בא לפני ודאי, ודא איהו (שלוז ק"ט ע"א) קץ כל בשר, ולא רוזא. ואיתמר, דאיהו קץ דאתי מסטרא דזושה, כמה דאת אמר, (איוב כ"ז) קץ שם לזושה ולכל תכלית הוא זוקר. ולכל בשרא, בגין דאית קץ אזורא, ואקרי (דניאל י"ב) קץ הימין, ודא איהו קץ אזורא, מסטרא דשמאלא, דאיהו זושה. ועל דא אתיהיב ליה רשו בעצמו ובשרו.

ותסיתני בו לבלעו. אי הכי, לאו בדינא הוה, אלא במימר ההוא מקטרגא, דאסית ליה, ואסתי ליה. אלא, פלא בדינא הוה, והכי אמר לו אליהוא, (איוב ל"ד) כי פעל אדם ישלם לו וכארוז איש ימצאנו. והכי הוה כמה דאתמר, כמה דאיהו גזר, הכי אתגזר עליה.

והאי דאמר ותסיתני בו לבלעו זוזם, ותסיתני לבלעו לא כתיב, אלא ותסיתני בו, ביה קיימא בדעתיה, דאיהו זושיב דהא תסיתני, כמה דאמר (איוב י') ועל עצת רשעים הופעת. (אמר איוב אתפתית על מימר דההוא מקטרגא) פגזא דא, (תהלים ע"ה) ויפתוהו בפיהם ובלשונם יכזבו לו. ויפתוהו ויכזבו לו. לא כתיב, אלא ויפתוהו בפיהם. בפיהם קיימא מלה דא דהא אתפתה. (דף ל"ג ע"ב) אמר רבי אבא, פלא הוא שפיר, אבל הכי אוליפנא, דתנן, סליק ואסטין. וכי איהו יכיל לאסטנא, אין. דהא איהו (ריש וישב תיקון קמ"א) מלך זקן וכסיל, דכתיב, (קהלת ד') טוב ילד מספן וזוכם ממלך זקן וכסיל. ועל דא, יכיל לאסטנא לבר גשי. מאי טעמא. בגין דאיהו מהימן על עובדוי דבני גשא.

תא זוזי, האי בדינא דיזיד, אבל בדינא דעלמא, כתיב, (בראשית י"א) וירד ה' לראות. (בראשית י"ז) ארדה נא ואראה. דלא אתיהיב מהימנותא אלא בידיה בלזודוי, דהא לא בעא לאובדא עלמא, על מימר דההוא מקטרגא, דתיאובתיה איהו תדיר לשיצאה. מנן דכתיב, (איוב כ"ז) קץ שם לזושה ולכל תכלית הוא זוקר. לשיצאה פלא, הוא זוקר. ודא איהו קץ כל בשר בא לפני, ודאי בגין לשיצאה.

ברוך הוא, חייך, באותו דין ממש תהיה נדון. מה כתוב? (איוב ב) אולם שלח נא ידך וגע אל עצמו ואל בשרו וגו'. במה שהוא דין – כך נדון. ואף על גב שבכל השאר היה ירא מהקדוש ברוך הוא.

בא וראה מה כתוב, אף את נפשו שמר. ונתנה לו רשות לשלט על הבשר, משום הסוד שכתוב (בראשית ו) קץ כל בשר בא לפני, ופרשה, בא לפני ודאי. וזהו קץ כל בשר, ולא רוח. ונאמר שהוא קץ שבא מצד החשך, כמו שנאמר (איוב כח) קץ שם לחשך ולכל תכלית הוא חוקר. ולכל בשר, משום שיש קץ אחר, ונקרא קץ הימין, וזהו קץ אחר מצד השמאל שהוא חשך, ולכן נתנה לו רשות בעצמו ובשרו.

ותסיתני בו לבלעו. אם כך, לא בדין היה, אלא במאמר אותו מקטרג שהסית אותו והסטה אותו, אלא הפל היה בדין. וכך אמר לו אליהוא, (שם לד) כי פעל אדם ישלם לו וכארח איש ימצאנו. וכך היה כמו שנאמר, כמו שהוא גזר – כך נגזר עליו.

זה שאמר ותסיתני בו לבלעו חנם. ותסיתי לבלעו לא כתוב, אלא ותסיתני בו, בו עומד בדעתו, שהוא חשב שהרי תסיתני, כמו שאמר ועל עצת רשעים הופעת. ואמר איוב, התפתתי על דברי אותו מקטרג כמו זה (תהלים עח) ויפתוהו בפיהם ובלשונם יכזבו לו. ויפתוהו ויכזבו לו לא כתוב, אלא ויפתוהו בפיהם. בפיהם עומד הדבר הזה, שהרי התפתה. אמר רבי אבא, הפל הוא יפה, אבל כך למדנו, ששנינו, עולה ומסטין. וכי הוא יכול להסטין? כן, שהרי הוא מלך זקן וכסיל, שכתוב (קהלת ד') טוב ילד מספן וחכם ממלך זקן וכסיל. ועל זה יכול להסטין לאדם. מה הטעם? משום שהוא נאמן על מעשי בני אדם.

בא ראה, זה בדין היחיד, אבל בדין העולם כתוב (בראשית יא) וירד ה' לראות. ארדה נא ואראה. שלא נתנה האמונה אלא בידו לבדו, שהרי לא רצה לאבד את העולם על מאמר אותו מקטרג שתשוקתו תמיד להשמיד. מנין לנו? שכתוב (איוב כח) קץ שם לחשך ולכל תכלית הוא חוקר.

להשמיד הפל הוא חוקר. וזהו קץ כל בשר בא לפני, ודאי כדי להשמיד.

ובא ראה, ויהי היום ויבאו בני האלהים להתיצב על ה', כמו שנאמר. ואותו יום עומדים שני צדדים בנגד בני העולם. כל אותם שבאים לפני הקדוש ברוך הוא בתשובה ובמעשים טובים, הם זוכים להיות כתובים אצל אותו צד שהוא חיים, ומוציא תוצאות חיים. ומי שהוא מצדו, נכתב לחיים. וכל אותם שבאים במעשים רעים לאותו צד, הם נכתבים לאותו צד אחר שהוא מות, ונקרא מות, ובו שורה המות.

(לכוון על רבי שמעון שיעמוד לזכות כל הלומדים והדבקים בזה)

ובאותו יום עומדים שני הצדדים הללו - חיים ומות. יש מי שנכתב לצד החיים, ויש מי שנכתב לצד המות. ולפעמים שהעולם שרוי באמצע. אם עומד צדיק אחד בעולם שעומד עליהם, כלם עומדים ונכתבים לחיים. ואם רשע אחד מקריע את העולם, כלם נכתבים למיתה.

ואתו הזמן העולם היה עומד באמצע, ואותו מקטרג רצה להסטין. מיד מה כתוב? השמת לבך על עבדי איוב כי אין כמותו בארץ וגו'. כיון שנודע הוא לבדו, מיד החזיק בו המקטרג. ועל זה שנינו שלא צריך לאדם להפרד מכלל של רבים, כדי שלא ירשם לבדו, ולא יקטרגו עליו מלמעלה.

שפתוב בשונמית, (מלכים-ב ד) ותאמר בתוך עמי אנכי ישבת. לא רוצה להוציא את עצמי מכלל של רבים. בתוך עמי ישבת עד יום זה, ובתוך עמי - בכלל אחד נודעת למעלה. וכאן איוב, כיון שנודע למעלה ונרשם, מיד החזיק בו המקטרג ואמר, החנם ירא איוב אלהים? כל מה שפחד ממך והתחזק, לא לחנם עשה, הלא אתה שבת בעדו ובעד וגו'. אבל טל את כל הטוב שאתה עושה לו, ומיד אם לא על פניו יברכה. יעזב אותך וידבק בצד האחר, שהרי עכשו בשלחנך הוא אוכל. סלק ממנו את שלחנך, ונראה ממי הוא ואיזה צד ידבק.

ותא חזי, ויהי היום ויבאו בני האלהים להתיצב על יי'. כמה דאתמר. וזהו יומא, קיימין תרין סטרין, לקבלא בני עלמא. כל אינון דאתיין קמי קודשא בריה הוא בתויבתא ובעובדין טבין, אינון זכין למתוי כתיבין לגביה דההוא סטרא דאיהו חיים, ואפיק תוצאות חיים. ומאן דאיהו מסטריה, אכתיב לחיים. וכל אינון דאתיין בעובדין בישין, אינון כתיבין לההוא סטרא אחרא דאיהו מותא, ואקרי (רס"א) מות, וביה שריא מותא.

Meditate on Rabbi Shimon to stand for all the people that cling to the Zohar

ובהוא יומא, קיימין אלן תרין סטרין: זויים, ובנות. אית מאן דאכתיב לסטרא דזויים. ואית מאן דאכתיב לסטרא דמות. ולומנין דעלמא שריא באמצעיתא, אי קיימא זוד זכאה בעלמא, דאכרע עליהו, כלהו קיימין ואכתיבו לזויים. ואי זוד זוייבא אכרע עלמא, כלהו אכתיבו למיתה.

והוא זמנא, עלמא הוה קיים באמצעיתא, והוא מקטרגא בעא לאסטאה. מיד מה כתיב, השמת לבך על עבדי איוב כי אין כמותו בארץ וגו'. כיון דאשתמודע איהו בלזודווי, מיד אתקיף ביה מקטרגא. ועל דא תנינן, דלא אסטריה ליה לבר גש לאתפרשא מכללא דסגיאין, בגין דלא יתרשים איהו בלזודווי, ולא יקטרגון עליה לעילא.

דכתיב, בשונמית, (מלכים ב, ד) ותאמר בתוך עמי אנכי ישבת. לא בעינא לאפקא גרמי מכללא דסגיאין, בתוך עמי יתיבנא, עד יומא דא, ובתוך עמי, בכללא זודא אשתמודע לעילא. והכא איוב, כיון דאשתמודע לעילא ואתרשים, מיד אתקיף ביה מקטרגא, ואמר הזנם ירא איוב אלהים, כל מה דדזויל לך ואתתקף, לאו למזנא עביר, הלא אתה שבת בעדו ובעד וגו'. אבל טול כל האי טובא דאת עבד ליה, ומיד אם לא על פניו יברכה. ישבוק לך, ויתדבק בסטרא אחרא, דהא השתא בפנתורף איהו אוכל, סליק פנתורף מניה, וזויי מומאן איהו, ובאן סטרא יתדבק.

מיד, ויאמר יי אל השטן הגנה כל אשר לו בידך. לאוזואה, דדזוילו דאיוב לגביה דקודשא בריה הוא, הוא לנטרא עותריה. ומתקא אוליפנא, דכל אינון דדזולין ליה לקודשא בריה הוא, על עותריהו, או על

בגיהנו, לאו איהו דזוילו כדקא יאות. ועל דא קטרג
ההוא מקטרגא ואמר, הוונם ירא איוב אלהים הלא
אתה שכת בעדו וגו' מעשה ידיו ברכת. ועל דא איהו
דזויל לך ואתייהיב ליה רשו לקטרגא ביה, ולאוזואה,
דלא פלוז איוב לקודשא ברין הוא ברזוימו.

דכיון דאתנסי, נפק מאורזוא, וכל קאים בקיומיה, מה
כתיב, בכל זאת לא זוטא איוב בשפתיו. לא זוטא
בשפתיו אבל ברעותיה זוטא, ולבתר זוטא בכלא.

ואי תימא דלא אתנסי בר נשי, הא כתיב (תהלים י"א)
ה צדיק יבזון וגו'. ובגין כך אתנסי איוב. ואף על גב
דלא קאים בקיומיה כדקא יאות, לא נפק מתוזות
רשותא דמרית לאתדבקה בסטרא אורא.

וכמה היה זה? והוא נסותא דיליה. תריסר ירוזי, שולטנותא
דההוא סטרא אורא. כמה דתנינן, דינא דזויבא
בגיהנם י"ב ירוזי, ובגין דלא אתדבק בסטרא אורא
כתיב, (איוב מ"ב) וי"י ברך את (דף ל"ד ע"א) אזורית
(נדפס קפ"א ע"ב) איוב מראשיתו.

ר' שמעון אמר, האי דאיוב, לאו נסותא איהו דקודשא
ברין הוא, כנסותא דשאר צדיקיא, דהא לא כתיב
והאלהים נסה את איוב, כמה דכתיב, (בראשית כ"ב)
והאלהים נסה את אברהם. דאברהם, איהו בידיה
אקריב לבריה יזידיאי דיליה לגבי קודשא ברין הוא,
ואיוב לא יהיב כלום, ולא מסר ליה לקודשא ברין
הוא כלום.

ולא אתמר ליה, דהא גלי קמיה, דלא יכיל לקיימא
ביה. אבל אתמסר בידיה דמקטרגא. ובדינא דקודשא
ברין הוא אתעביד, וקודשא ברין הוא אתער דינא
(בדינא) דא, לשהוא מקטרגא לגביה, דהא הוא
דכתיב, (איוב א) השמעת לבך על עבדי איוב וגו'.

פתוז ואמר, (בראשית ד') ויהי מקץ ימים ויבא קין מפרי
האדמה. מקץ ימים, ולא מקץ ימין. איהו דזוהה לקץ ימין,
ואתקריב לקץ ימים. והא אוקימנא, (דניאל י"ב) ואתה
לך לקץ. ואמר דניאל, לאן קין, לקץ הימין, או לקץ
הימים. עד דאמר ליה לקץ הימין. ועל דא דוד דזויל
ואמר, (תהלים ל"ט) הודעני יי קצני ומדת ימי מה היא,

מיד – ויאמר ה' אל השטן הנה כל אשר לו בידך.
להראות שיראת איוב לקדוש-ברוך-הוא הוא
כדי לשמר עשרו. ומכאן למדנו, שכל אותם
היראים מהקדוש ברוך הוא משום עשרם או
בניהם, זו אינה יראה כראוי. ועל כן קטרג אותו
מקטרג ואמר, החנם ירא איוב אלהים הלא אתה
שכת בעדו וגו' מעשה ידיו ברכת. ועל כך הוא
ירא ממה. ונתנה לו רשות לקטרג בו ולהראות
שלא עבד איוב את הקדוש ברוך הוא באהבה.

שבין שהתנסה, יצא מהדרך ולא עמד בקיומו.
מה כתוב? בכל זאת לא חטא איוב בשפתיו. לא
חטא בשפתיו, אבל ברצונו חטא, ואחר כך חטא
בכל.

ואם תאמר שלא מתנסה בן אדם, הרי כתוב ה'
צדיק יבחן וגו'. ומשום כך התנסה איוב. ואף על
גב שלא עמד בקיומו כראוי, לא יצא מתחת
רשות אדונו להדבק בצד האחר.

וכמה היה אותו נסיון שלו? שנים עשר חדשים
השלטון של אותו הצד האחר, כמו ששנינו דין
הרשעים בגיהנם שנים עשר חדשים, ומשום שלא
דבק בצד האחר, כתוב (איוב מב) וה' ברך את
אחרית איוב מראשיתו.

רבי שמעון אמר, זה של איוב אינו נסיון של
הקדוש ברוך הוא כמו נסיון של שאר הצדיקים,
שהרי לא כתוב והאלהים נסה את איוב כמו
שכתוב (בראשית כב) והאלהים נסה את
אברהם. שאברהם הוא בידי הקריב את בנו
היחידי לקדוש-ברוך-הוא, ואיוב לא נתן כלום,
ולא מסר לקדוש-ברוך-הוא כלום.

ולא נאמר לו, שהרי גלוי לפניו שלא יכול לעמד
בו, אבל נמסר ביד המקטרג, ובדין של הקדוש
ברוך הוא נעשה, והקדוש ברוך הוא העיר את
הדין ובדין הזה אל אותו מקטרג אליו. זהו
שכתוב השמעת לבך על עבדי איוב וגו'.

פתח ואמר, (שם ד) ויהי מקץ ימים ויבא קין מפרי
האדמה. מקץ ימים ולא מקץ ימין. הוא דחה את
קץ הימין, והתקרב לקץ הימים. והרי בארנו,

או לקץ הימים או לקץ הימין. והכא מה פתיב ויהי מקץ ימים, ולא מקץ ימין, ובגין כך לא אתקבל קרבניה, דהא מסטרא אזורא הוה. (כלא)

תא וזוי, מה פתיב והכל הביא גם הוא. מאי גם הוא. לאסגא דא ברא, קרבניה לקודשא בריה הוא הוה כלא, ועקרא דקרבנא לקודשא בריה הוא, ויהב זולקא לסטרא אזורא, כמה דאת אמר ומזולבניהן. וקין, עקרא עבד מקץ ימים, רוא דסטרא אזורא, ויהיב זולקא לקודשא בריה הוא, ועל דא לא אתקבל.

באיוב מה פתיב, (איוב א) והלכו בניו ועשו משתה וגו', ושלחו וקראו לשלשת אחיותיהם לאכל ולשתות עמהם ויהי פי הקיפו ימי המשתה וגו', ובמשתה בכל יומא מקטרגא שכיון, ולא יכיל ליה. מנא כן. דכתיב, (איוב א) הלא אתה שבת בעדו ובעד ביתו ובעד כל אשר לו מסביב ולעולם לא יהיב זולקא לכל לגביה, דהא (ז"א מה) כתיב (איוב א) והעלה עולות מספר פולם. עולה סלקא לעילא לעילא, ולא יהיב זולקא לסטרא אזורא. דאלמלא יהיב ליה זולקא, לא יכיל ליה לבתר, וכל מה דנטל מדיכיה נטל.

ואי תימא אמאי אבאיש ליה קודשא בריה הוא. אלא. דאלמלא יהיב ליה זולקא, יפני ארוזא ויסתלק מעל מקדשא, וסטרא דקדושה אסתליק לעילא לעילא. ואיהו לא עבד כן, ועל דא קודשא בריה הוא תבע בדינא.

תא וזוי, כמה דאיהו אתפרש, ולא אכליל טוב ורע, איהו דן ליה בההוא גוונא, יהיב ליה טוב, ולבתר רע, ולבתר אהדריה לטוב. דהכי אתווי לבר נש, למנדע טוב, ולמנדע רע, ולאהדרא גרמיה לטוב, ודא איהו רוא דמהימנותא. תא וזוי, איוב מעבדי פרעה הוה, ודא הוה דכתיב ביה, (שמות ט) הירא את דבר יי מעבדי פרעה.

תא וזוי, דלא בעא קודשא בריה הוא לאעקרא איוב מאתריה דאיהו הוה מכסי (ז"א כולא בעא קודשא בהך הוא לאעקרא מאתריהו איוב הוה מכסי) (ז"א איוב זוכים הוה) על פרעה פיון דאתזולש עבד זוקמין לפרעה.

אמר רבי שמעון, השתא אית לגלאה רזין, דאינון מתדבקין לעילא ותתא, מה פתיב בא אל פרעה, כך

(דניאל יב) ואתה לך לקץ. ואמר דניאל, לאיזה קץ? לקץ הימין או לקץ הימים? עד שאמר לו לקץ הימין. ועל זה דוד פחד ואמר, (תהלים לט) הודיעני ה' קצי ומדת ימי מה היא, או לקץ הימים או לקץ הימין. וכאן מה פתוב? ויהי מקץ ימים, ולא מקץ ימין, ולכן לא התקבל קרבנו, שהרי היה מצד האחר (הכל).

בא וראה מה פתוב? והכל הביא גם הוא. מה זה גם הוא? לרבות זה עם זה. קרבנו לקדוש-ברוך-הוא היה הכל, ועקר הקרבן לקדוש-ברוך-הוא, ונתן חלקו לצד האחר, כמו שנאמר ומחלביהן. וקין עקרו עשה מקץ ימים, הסוד של הצד האחר, ונתן חלק לקדוש-ברוך-הוא, ולכן לא התקבל.

באיוב מה פתוב? והלכו בניו ועשו משתה וגו', ושלחו וקראו לשלשת אחיותיהם לאכל ולשתות עמהם ויהי פי הקיפו ימי המשתה וגו'. ובמשתה בכל יום מצוי המקטרג, ולא יכול לו. מנין לנו? שפתוב הלא אתה שבת בעדו ובעד ביתו ובעד כל אשר לו מסביב, ולעולם לא נתן לו חלק כלל, שהרי (מה) פתוב והעלה עלות מספר פלם. העולה עולה למעלה למעלה, ולא נתן חלק לצד האחר. שאלמלא נתן לו חלק, לא יכל לו אחר כך, ועל מה שנטל - משלו נטל.

ואם תאמר, למה הרע לו הקדוש ברוך הוא? אלא שאלמלא נתן לו חלק, יפנה הדרך ויסתלק מעל המקדש, וצד הקדושה מסתלק למעלה למעלה. והוא לא עשה כן, ועל כן הקדוש ברוך הוא תבע בדין.

בא ראה, כמו שהוא נפרד ולא הפריד טוב ורע, הוא דן אותו באותו אפן. נתן לו טוב, ואחר כך רע, ואחר כך החזירו לטוב. שכן ראוי לאדם, לדעת טוב ולדעת רע ולהחזיר עצמו לטוב, וזהו סוד האמונה. בא ראה, איוב היה מעבדי פרעה, וזהו שפתוב בו (שמות ט) הירא את דבר ה' מעבדי פרעה.

בא וראה שלא רצה הקדוש ברוך הוא לעקר את איוב ממקומו, שהוא היה מגן (את הכל רצה הקדוש ברוך הוא לעקר ממקומם, איוב היה מגן

(איוב חכם היה) על פרעה. בין שנחלש, עשה נקמות לפרעה.)

אמר רבי שמעון, בעת יש לגלות סודות שנדבקים למעלה ולמטה. מה כתוב? בא אל פרעה, היה צריך (לכתב) לך אל פרעה, מה זה בא? אלא שהכניס אותו הקדוש ברוך הוא תדרים אחר תדרים לתנין אחד עליון תקיף, שבמה דרגות משתלשלות ממנו. ומיהו? סוד התנין הגדול.

ומשה פחד ממנו, ולא קרב אלא לאותם יאורים, ואותן הדרגות שלו, אבל ממנו הוא פחד ולא התקרב, משום שראה אותו משרש בשרשים עליונים.

בין שראה הקדוש ברוך הוא שמשה פוחד ושלוחים ממנים אחרים למעלה לא יכולים להתקרב אליו, אמר הקדוש ברוך הוא, (יחזקאל כט) הנני עליך פרעה מלך מצרים התננים הגדול הרבץ בתוך יארי. והקדוש ברוך הוא העטרך לערף בו קרב ולא אחר, כמו שנאמר אני ה', ופרשה סוד החכמה, שהתננים הגדול הרבץ בתוך יארי לאותם בעלי הדין שיודעים בסודות אדונים.

אל פרעה מבעי ליה, מאי בא. אלא, דעייל ליה קודשא בריה הוא, אדרין בטר אדרין, לגבי תנינא וזרא עלאה תקיפא, דכמה דרגין משתלשלין מניה. ומאן איהו. רזא דהתנין הגדול.

ומשה דזייל מניה, ולא קריב אלא לגבי אינון יאורין, ואינון דרגין דיליה, אבל לגביה דזייל ולא קריב, בגין דזומא ליה משתרש בשרשין עלאין.

בין דזומא קודשא בריה הוא דדזייל משה, ושליוון ממנו אזורין לעילא, לא יכלין לקרבא לגביה. אמר קודשא בריה הוא, (יחזקאל כ"ט) הנני עליך פרעה מלך מצרים התננים הגדול הרבץ בתוך יאוריו. וקודשא בריה הוא אעטרך לאינון ביה קרבא, ולא אזורא. כמה דאת אמר, אני ה', ואוקמוה רזא דזוכמתא דהתננים הגדול הרבץ בתוך יאוריו לאינון מארי מדין, דינדין ברוין דמאריהון.

בְּיוֹמֵי דְרֵאשׁ הַשָּׁנָה, מִתְקַנֵּן בִּי דֵינָא כּוּרְסֵינָא לְמַלְכָּא, לְמִידָן כָּל עַלְמָא. וְיִשְׂרָאֵל
עָאֲלִין בְּקַדְמֵיתָא בְּדֵינָא קַמֵּיהּ, דְּלִיפּוּשׁ רֹזְמִי. (ס"א קַמֵּיהּ דְּלִיפּוּשׁ רֹזְמִי) תִּנָּן
וּמִשְׁפָּט עֲמוֹ יִשְׂרָאֵל דְּבַר יוֹם בְּיוֹמוֹ, יוֹם בְּיוֹמוֹ מֵאֵי הוּא. אֲכָלָא הֲגֵי תְרֵי יוֹמִין דְּרֵאשׁ
הַשָּׁנָה. אֲמֵאֵי תְרֵי יוֹמִין. בְּגִין דְּאֵינֵן תְּרֵי בִי דֵינָא, דְּמִתְזַבְּרֵן כּוּרְסָא. דֵּינָא עַלְמָא,
דְּאֵיהּ קִשְׂיָא, בְּדֵינָא תִתְאַה, דְּאֵיהּ רַפְיָא, וְתִרְוִייהּ מִשְׁתַּכּוּזִי.

וְעַל דָּא לָא יְדַעֵי הֲגֵי בְּבַלְאֵי, רֹזָא דִּיבְבָא וּלְכוּתָא, וְלָא יְדַעֵי דְּתִרְוִייהּ אֲעֻטְרִיכוֹ,
יְלָכוּתָא דְּאֵיהּ דֵּינָא תְקִיפָא. תְּלַת תְּבִירִין דְּאֵיהּ דֵּינָא רַפְיָא, גְּנוּזִי גְּנוּזִי רַפְיָא.
אֵינֵן לָא יְדַעֵי, וְעַבְדִּין תִּרְוִייהּ. וְאֵין יְדַעֵנָּן, וְעַבְדִּין תִּרְוִייהּ. (ס"א וְעַל דָּא רֹזָא
דִּיבְבָא וּלְכוּתָא וְתִרְוִייהּ אֲעֻטְרִיכוֹ, הֲגֵי בְּבַלְאֵי, אֵינֵן לָא יְדַעֵי, וְעַבְדִּין תִּרְוִייהּ.)
וְכָלָא גְּפַקִּין לְאַרְזוֹ קִשְׁוֹטִי.

פְּתוּז וְאָמַר, (תְּהִלִּים פֵּא) תִּקְעוּ בְּזוֹדֵשׁ שׁוֹפֵר בְּפֶסַח לְיוֹם זִמְנֵנוּ. תִּקְעוּ בְּזוֹדֵשׁ
שׁוֹפֵר, מֵאֵי בְּזוֹדֵשׁ. דָּא בִּי דֵינָא רַפְיָא, דְּאֲקָרִי זוֹדֵשׁ. בְּפֶסַח: (כֶּסֶד דְּעַלְמָא עֵילָאָה,
כ"ס ה' דָּא פּוּזָא יִשׁוּק דְּאֵיהּ כֶּסֶד לְמַלְכָּא עֵילָאָה, תּוֹ בְּכֶסֶד) דָּא דֵּינָא קִשְׂיָא,
פּוּזָא יִשׁוּק. דֵּינָא דְּאֲתַפְסֵינָא תְדִיר, דְּלָאוּ אֵיהּ דֵּינָא בְּאֲתַגְלִינָא. כִּי זִיק, דָּא דֵּינָא
רַפְיָא. וּמִשְׁפָּט, (דָּא דֵּינָא קִשְׂיָא) דָּא דֵּינָא בְּרֹזְמִי. וְתִרְוִייהּ אֵינֵן כּוּרְסָא. בְּגִין
כָּף תְּרִין יוֹמִין, וְתִרְוִייהּ בְּרֹזָא זוֹדָא. (תְּהִלִּים פֵּט) אֲשֶׁרֵי הָעָם יוֹדַעֵי תְרוּעָה וְגוֹ,
לָא כְּתִיב שְׁמַעֵי, אוֹ תוֹקְעֵי תְרוּעָה, אֲכָלָא יוֹדַעֵי תְרוּעָה. בְּגִין (ס"א כְּגוֹן) זִכְרִימִין
דְּדִירִין בְּאִירָא דְּאַרְעָא קְדִישָׁא, אֵינֵן יוֹדַעֵי תְרוּעָה. רֹזָא דְּתְרוּעָה, כְּמַה דְּכְתִיב,
(תְּהִלִּים ב) תְרוּעָה שְׁשַׁבֵּט בְּרוּל. מֵאֵן עַמָּא כְּיִשְׂרָאֵל, דִּידַעֵין רֹזִין עַלְמָן
דְּמֵאֵרִיהוֹן, לְמִיעַל קַמֵּיהּ, וְלֹא תִקְשָׁרָא בֵיהּ. וְכָל אֵינֵן דִּידַעֵי רֹזָא דְּתְרוּעָה,
יִתְקַרְבוּן לְמִיהָרָה בְּאוֹר פְּגִי דְּקוּדְשָׁא בְּרִיָּהּ הוּא. וְדָא אוֹר קְדִמָּאָה דְּגִיזוֹ קוּדְשָׁא
בְּרִיָּהּ הוּא לְעַדִּיקֵינָא. וְעַל דָּא אֲעֻטְרִיָּהּ לְמַנְדַּע לָהּ.

אמר רבי זוּיָא, אֲלֹמְלָא לָא זְכִינָא בְּעֻלְמָא, אֲלָא לְמִשְׁבֹּעַ מוֹלִין אֲלִין דִּי. זְכָאָה זְוּלְקִיָּהוּן דְּאִינוּן דְּמִשְׁתַּדְּלִי בְּאוּרִיָּתָא, וְיַדְעִין אֲוִרוּזִי דְּמִלְכָא קְדִישָׁא, דְּרַעוּתָא דְּלֵהוּן בְּאוּרִיָּתָא, עֲלִיָּהוּ כְּתִיב (תהלים) עֲא) כִּי בִי זֹשֶׁק וְאֶפְלָטָהוּ. וְכְתִיב אֲזַזְלָהוּ וְאֶכְפַּדְהוּ. (ויקרא כ"ג) בְּזֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּאַחַד לְוֹדֶשׁ, רַבִּי יִצְחָק פְּתוּז, (תהלים פא) תִּקְעוּ בְּזֹדֶשׁ שׁוֹפֵר בְּכֶסֶה לְיוֹם זִזְגוּ. זְכָאִין אִינוּן יִשְׂרָאֵל, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא קָרִיב לוֹן לְגַבִּיָּה, מִן כָּל אוֹמִין עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה, וְאַתְרַעֵי בְּהוּ, וּמֵאַתֵּר רוּזִיקָא קָרִיב לוֹן לְגַבִּיָּה, הֲדָא הוּא דְּכְתִיב, (יהושע כד) וַיֹּאמֶר יְהוֹשֻׁעַ אֶל כָּל הָעָם כֹּה אָמַר ה' אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל בְּעֶבֶר הַנְּהָר יֹשְׁבוּ אֲבוֹתֵיכֶם מֵעוֹלָם. לְאֲזוּזָאָה, דְּהָא מֵאַתֵּר רוּזִיקָא אֲתַרַעֵי בְּהוּ, וְקָרִיב לוֹן לְגַבִּיָּה, וְכְתִיב, (יהושע כד) וְאַקְוֹז אֶת אֲבִיכֶם אֶת אֲבָרְהָם מֵעֶבֶר הַנְּהָר זְגוּ. הֲגֵי קָרְאִי אִית לְאֶסְתַּכְלָא בְּהוּ, וְכִי כָּל יִשְׂרָאֵל לָא הוּוּ יַדְעֵי דָא, וְכָל שְׁכַן יְהוֹשֻׁעַ.

אֲלָא אוּרִיָּתָא כּוֹלָה סְתִים וְגַלְיָא, כְּמֹה דְּשִׁמְא קְדִישָׁא סְתִים וְגַלְיָא, בְּגִין דְּאוּרִיָּתָא כּוֹלָה שְׁמָא קְדִישָׁא הִיא, וְעַל דָּא אִיהִי סְתִים וְגַלְיָא. אִי יִשְׂרָאֵל (דף ע"ט ע"א) וַיְהוֹשֻׁעַ הוּוּ יַדְעֵי, אֲמַאי כְּתִיב כֹּה אָמַר יי. אֲלָא וְדִאי סְתִימָא דְּמִלְכָה, טִיבוּ סִגֵּי עֲבַד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ בְּיִשְׂרָאֵל, דְּאַתְרַעֵי בְּהוּ בְּאַבְהָתָא, וְעֵבִיד לוֹן רְתִיכָא קְדִישָׁא עֲלָאָה לִיקְרִיָּה, וְאַפִּיק לוֹן מִזְּוֹ נְהָרָא עֲלָאָה יְקִירָא קְדִישָׁא, בּוּצִינָא דְּכָל בּוּצִינִין, בְּגִין דִּיתַעֲטֵר בְּהוּ. הֲדָא הוּא דְּכְתִיב, כֹּה אָמַר יי בְּעֶבֶר הַנְּהָר יֹשְׁבוּ אֲבוֹתֵיכֶם מֵעוֹלָם. הַנְּהָר: הַהוּא נְהָר דְּאַשְׁתְּמוּדֶע, וְאַתְיִידֶע.

מֵעוֹלָם, מֵאִי קָא בְּעֵי הַכָּא. אֲלָא לְאֲזוּזָאָה זְכָמְתָא. מֵעֶבֶר הַנְּהָר מֵעוֹלָם, אֲלָא הַהוּא נְהָר עוֹלָם אֲקָרִי. וְעַל דָּא, בְּעֶבֶר הַנְּהָר יֹשְׁבוּ אֲבוֹתֵיכֶם מֵעוֹלָם, לְאֲזוּזָאָה טִיבוּ וְקִשׁוּט דְּעֶבֶר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל. וְאַקְוֹז אֶת אֲבִיכֶם אֶת אֲבָרְהָם מֵעֶבֶר הַנְּהָר מֵאִי קָא מִיּוּרִי. אֲלָא אֲבָרְהָם לָא אֲתַדְּבַק בֵּיתָא בְּהַהוּא נְהָר, כְּמוֹ יִצְחָק דְּאַתְדְּבַק בֵּיתָא בְּסִטְרִיה לְאַתְתַּקְפָּא.

תא זוזי, האי זָהר, אף על גב דְּלֹא אִיהוּ דִּינָא, דִּינִין זָפְקֵי מִסְטָרִיה, וְאִתְתַּקְפוּ בֵּיה. וְכֹד יִצְזַק אִתְתַּקֵּף (בְּדִינֵי) בְּבָנֵי, כְּדִין עֲלָאִין וְתַתְּאִין מִתְכַּנְפֵי לְדִינָא, וְכֹרְסִיָּא דִּינָא אִתְתַּקֵּן, וּמִלְכָּא קְדִישָׁא יְתִיב עַל כֹּרְסִיָּא דִּינָא, וְדִאִין עֲלָמָא, כְּדִין, תַּקְעוּ בְּזוּדֵשׁ שׁוּפָר בְּכֶסֶה לְיוֹם זֻזְנֵו. וְכֵאִין אֵינֹן יִשְׂרָאֵל, דִּי־דַעִין לְסַלְקָא כֹּרְסִיָּא דִּינָא, וְלִתְקַנָּא כֹּרְסִיָּא דְרֻזְמִי. וּבְמַה. בְּשׁוּפָר.

רבי אבא הוה יתיב קמיה דרבי שמעון, אמר ליה, הא זמנין סגיאיין שאילנא על האי שופר, מאי קא מיירי, ועד פאן לא אתיישבנא ביה. אמר ליה, ודאי האי הוא ברירא דמלה, דישראל בעיין ביומא דדינא (נ"א דא), שופר, ולא קרו. בגין דקרון הא אתיידע באן אתר איהו, ולאתדבקה דינא לא בעינא. אבל הא תנינן, במלין ובכוכדא, בעינן לאוזזאה ולאתערא מלין סתימין.

דף צ"ט ע"ב

תא זוזי, כד ההוא שופר עלאה, דנהירו דכלא ביה, אסתלק ולא נהיר לבנין, כדִּין דִּינָא אִתְתַּעַר, וְכֹרְסוֹן אִתְתַּקְנֵו לְבֵי דִּינָא, וְדֹא שׁוּפָר, אִילוּ דִּיִצְזַק אִקְרִי, תוֹקֶפִיה (דף צ"ט ע"ב) דִּיִצְזַק, תוֹשְׁבֹזְתִיה דְּאַבְהֵן, כְּדִין אִסְתַּלַּק הֵהוּא שׁוּפָר גְּדוּל, דְּלֹא יִנְקָא לְבָנִין, כְּדִין יִצְזַק אִתְתַּקֵּף, וְאִתְתַּקֵּן לְדִינָא בְּעֲלָמָא.

וכד אתער האי שופר וכד בני נשא תייבין מוזטאיהון, בעיין לנגדא קול שופר מתתא, וההוא קלא סליק לעילא, כדִּין אִתְתַּעַר שׁוּפָרָא אֲזֻרָא עֲלָאָה, וְאִתְתַּעַר רֻזְמִי, וְאִסְתַּלַּק דִּינָא. וּבְעֵינֵן לְאֲזֻזָּאָה עוֹבְדָא בְּשׁוּפָר, לְאִתְתַּעַרָא שׁוּפָרָא אֲזֻרָא, וְלִאֲפָקָא בְּהַאי שׁוּפָר לְתַתָּא, אֵינֹן קָלִי, לְאֲזֻזָּאָה דְּכָל אֵינֹן קָלִין דְּלַעֲיִלָא, דְּכָלִּיכֹן כְּלָהוּ בְּהַהוּא שׁוּפָר עֲלָאָה, יִתְעַרוֹן לְנִפְקָא.

ובהני קלין דלתתא, יהבין ישראל חילא (לרחמי מתתא ואתער שופר גדול) לעילא, ועל דא בעינן לזמנא שופר ביומא דא, ולסדרא קלין, לכוננא ביה בגין לאתערא שופר אזורא, דביה כליכין קלי לעילא. (ולסדרא קלין בשופר).

Meditation and scanning for during the blowing

10 blowings in a group, three sets for right, left and central

ת - Tekiah, is a long straight blast

ש - Shevarim is three medium wailing blasts

ר - Teruah is nine or more quick blasts

To hear an example of the Shofar blowing of one set (Tekiah, Shevarim, teruah, Tekiah) click here: <http://www.jewishmag.com/71mag/shofar/shofar.mp3> and <http://www.piney.com/sonsshophar.au.snd>

Video: <http://www.youtube.com/watch?v=0jR20-0sy1Y>

תשרת - תשרת - תשרת
תשת - תשת - תשת
תרת - תרת - תרת

Total of 30 sounds. The last Tekiah is called 'Gedolah', meaning big and it is long Tekiah that ends when the air from the lungs runs out.

This is repeated three times to make 90 sounds. At the end of the connection there are 10 more blasts

תשרת - תשת - תרת

The meditation here is about nullifying all impurities that our negative actions brought on our souls.

We gain that with the power of the second sequence of the Ana B'Koach

קָרַע שָׁטָן
קבל רנת עמך שגבנו טהרנו נורא
Kabel Rinat Amecha Sagvenu Taharenu Norah

And especially when it empowered with the YHVH name 'weaved' in (as below).

יְקַהֲרוּעָה יִשְׁהַטְּוֹנָה

סדרא קדמאה, קלא נפיק, ומתעטר לעילא, סליק רקיעין, ואתפקע בין טורי רמאי, ומטי לגביה דאברהם, ושריא ברישיה, ואתער, ואתער הוא, ואתקן לכורסייא. ובספרא דאגדתא תנינן, בשעתא דההוא קלא קדמאה סליק, אתער ואתעטר אברהם, ואתקן לכורסייא, פקדין עליה אבא. (ס"א אבא ואבא) אבא.

אדהכי, סלקא תניינא, תקיפא (לזוברא) לתברא תוקפי רניין. ודא סדרא תניינא, ההוא קלא תבירא בתוקפוי. וכדין סלקא, וכל דינין דאתערון (ס"א דאתערען) קמיה אתברו, עד דסליק לאתריה דיצוק. פון דיצוק אתער, וזומי לאברהם מתקן לכורסייא לקיימא קמיה, כדין אתכפויא, ותבר תוקפא קשיא. ובהאי בעי מאן דתקע, לכונא לבא ורעותא, בגין לתברא זילא ותוקפא דדינא קשיא, הדא הוא דכתיב, (תהלים פט) אשרי העם יודעי תרועה, יודעי תרועה ודאי.

דף ק' ע"א

סדרא תליתאה, קלא נפיק, וסליק, ובקע כל אינון רקיעין, ורוזמי מתערן, ומטי ההוא קלא לרישיה דיעקב (דף ק' ע"א) ויעקב אתער, וזומי לאברהם מתתקן בגיסא אזורא, כדין אוזידן תרווייהו ביה ביצוק, דא מהאי סטרא, ודא מהאי סטרא וכל יכלין תוקפוי לגפקא לבר. והני תלתא סדרין, פלהו סדרא זוד.

סדרא אחרא, קלא נפיק, וסליק, ונטיל לאברהם מאתריה, ונגיד ליה לתתא, לאתר דתוקפיהון דיצוק שריין וקיימן ליה לאברהם בגווייהו.

סדרא תניינא, נפיק קלא תבירא, לא תקיפא פקדמאה, לא דזוליש ההוא קלא דתקע, אלא דההוא קלא לאו איהו לגבי יצוק פקדמיתא, דתמן תוקפא תקיפא שריא, אלא לגבי אינון פי דינא דלתתא, דאינון רפויין יתיר, וכלהו זומאן לאברהם לגבייהו, ואתכפין קמיה.

אדהכי, סדרא תליתאה, קלא נפיק, וסליק, ואתעטר ברישיה דיעקב, ונגיד ליה לתתא לההוא אתר דאינון גבוראן שריין, וקאים לקבליהו אברהם מהאי סטרא, ויעקב מהאי סטרא, ואינון באמצעיתא. כדין אתכפין פלהו, ומשתכוזין (ס"א ומשתככי) באתרייהו. והני פלהו סדרא אזורא תניינא.

דף ק' ע"ב

סדרא בתראה, דבעייא לסלקא לון לאתרייהו, וליישבא (ס"א ולישרא) בעיניהו ליצוק כמלקדמין. בגין דהאי בעי לישרא ליה באתריה, ולא יפוק בתוקפוי לבר, כדין דינין פלהו אתכפין, ורוזמין אתער. על דא בעי לכונא לבא ורעותא בהני קלי, ולמהדר בתיובתא קמי מאריהון. כדין פד ישראל מתקני ומסדרי קלין ברעותא דלבא פדקא יאות, בשופרא דא, אהדר ההוא שופר עלאה, וכד אהדר, מעטרא ליה ליעקב, ואתתקן כלא. וכורסייא אזורא רמיו

וכדין זיידו אשתכחז בכלא, וקודשא בריך הוא מרוזם על עלמא. זכאה זולקיהון הישראל, דידעין לנגדא ולאמשכא (דף ק' ע"ב) למאריהון, מדינא לרוזמי, ולתקנא פלהו עלמין על ידיהו.

רעיא מהימנא (ויקרא כ"ג) בוזדש השביעי באזוד לוזדש וגו'. פקודא (מ"ב) דא, לתקוע שופר בראש השנה, דהוא יומא דדינא לעלמא, כמה דאוקימנא. והא אוקמוה דכתוב, תקעו בוזדש שופר בכסה ליום זמנו. והא אתמר. דהא איהו יומא דסיהרא אתפסי ביה, וקאים עלמא בדינא. בגין, דההוא מקטרנא, זופי וכסי ואנעל פתווא על מלכא, אתר דדינא שריא, למתבע דינא על עלמא.

ואי תימא, איך אתייהיב ליה רשו ליההוא מקטרנא לזופאה ולמתבע דינא. אלא ודאי בינא דהא מקטרנא, שוי קודשא בריך הוא למתבע דינא על כל עלמא, ושוי ליה יומא ידיעא, למתבע קמיה כל דינן דעלמא, דהא קודשא בריך הוא עבד ליה ושוי ליה קמיה, למהוי דזיכור דקודשא בריך הוא סלקא, ושריא על כלא. ורזא דא, (קהלת ג) והאלהים עשה יתקיים בדינא, ולמנדע דאית דין ואית דיין.

פדאי זונא שוי קודשא בריך הוא קמיה להאי, דאיהו תבע דינא קמי מלכא, על כל בני עלמא. ובהאי יומא אתייהיב ליה רשו, לכסאה פתווא דמלכא, וסיהרא אתזופיא לזו, עד דיתגזר דינא על כל בני עלמא. ואף על גב דכלא אתגלי קמי קודשא בריך הוא, לא בעי אלא בדינא.

פלא כזונא זודא עילא אתקין ותתא, כורסא דדינא בהאי יומא, וסגטירא אתא, ותבע דינא על כל עובדי בני עלמא, כל זוד וזוד כפום ארוזוי, וכפום מה דעבד. וסהדין אתיין וסהדי על כל עובדי בני עלמא. ואלין אינון עיני יי, דאינון משטטי בכל עלמא. וכמה אינון עיני יי, דלית לון זושפנא, דקא אזלי ומשטטי בכל עלמא, וזומאן כל עובדי בני עלמא.

ווי לאינון דלא משגיזין וכלא מסתפלין בעובדיהון, דהא לזבייהו קיימין אלין סהדי מלכא, ומשגיזין וזומאן כל מה דאינון עבדין, וקאמרי, דהא אינון סלקי וסהדי קמי מלכא. והאי סגטירא קאים קמי מלכא, ותבע דינא, פלוני עבד דינא, פלוני עבד כף. והא הכא סהדי. ועד דקודשא בריך הוא לא שאיל לון, לית לון רשו לסהדא. כדין אינון סהדי סהדותא.

וכלא אכתוב קמי מלכא בפתקא. בבני מלכא אית זוד היכלא. היכלא דא מליא אשא זוורא, והאי אשא מתגלגלא בפלקא, ולהיט שביבין והאי לא פסיק לעלמין. לזו האי היכלא, אית היכלא אוזורא, מליא אשא אוכמא, דלא פסיק לעלמין. תרין סופרין קיימין תדיר קמיה מלכא. בשעתא דדינא, סהדין כל סהדי קמי מלכא. אינון סהדין (ז"א סופרין) נטלין מההוא פלקא דאשא זוורא, וכתבי עליה בההוא אשא אוכמא.

וכדין מלכא אוזמיין דינא, עד זמנא ידיעא, דלמא בין כר ובין כר יהדרון
בתשובה. אי יהדרון, פתקין נקרעין. ואי לאו, מלכא יתיב, וכל אינון דבי זכותא
קיימי קמיה, פרוזא קם וקריו, פלוני עבד כר, מאן יולף עליה זכות, אי אית
מאן דיוסף עליה זכות, ואי לאו הא אתמסר לסנטירא.

וכלא ידע קודשא בריך הוא, אמאי אשטריך לכל דא. אלא בגין דלא יהא
פטרא דפומא לבני עלמא. אלא לאוזזאה דכלא עבד בארוז קשוט, וניזא
קמיה מאן דאשתויב מן דיניה. ואי תימא מנכן. האי, אתמסר לזופימי, ואפילו
למאן דלא ידעי, מאן דבעי לאסתכלא, ישנוז במה דאיהו באתגליא, וידע
במה דאיהו בסטרא, דהא כלא פנונא זודא, כל מה דפקיד קודשא בריך
הוא בארעא, כלא איהו פנונא דלעילא.

יומא דראש השנה, איהו יומא דינא, ומלכא יתיב בכורסייא דדינא, סנטירא
קא אתי וזופי פתוא דמלכא, ותבע דינא. ואף על גב דקודשא בריך הוא רוזים
ליה לדינא, כמה דאת אמר, (ישעיה סא) כי אני יי אהב משפט. נצוו רוזימו
דבנוי, לרוזימו דדינא. ובשעתא דסנטירא קם למטען מלין עליהו, פקיד
למתקע בשופר, בגין לאתערא רוזמי מתתא לעילא, בההוא שופר.

סלקא ההוא קלא, כלילא באשא ורוזא ומיא, ואתעביר בזייהו קלא זודא,
ואתער קלא אוזרא לעילא, כד ההוא קלא אתער מעילא ומתתא, כדין כל
טענות דקא טעין ההוא מקטרנא מתערבבי.

ביומא דראש השנה, נפיק יעזוק בלזודוי, וקרי לעשו, לאטעמא ליה תבשילין
דכל עלמא, כל זוד פפום אורזוי, דהא בההיא שעתא (בראשית כז) ותכהן
עניו מראות, דנפיק מניה מאן דאזשך אפי ברין, ואתפרש, ושכיב על ערסיה
דינא, וקרי לעשו, ואמר ועודה לי עודה ועשה לי מטעמים והביאה לי.

ורבקה אמרה אל יעקב בנה, רוזימא דנפשה, בנה רוזימא דאתמסר לה ביומא
דאתברי עלמא. ופקידת ליה, לאתערא איהו באינון מטעמים דיליה. ויעקב
אתער מתתא, מתלבש בצלותין ובעותין, והקול קול יעקב בההוא שופר דקא
סליק, ואתער יעקב לצביה, ואתקריב בהדיה, ונעש לו ויאכל, ואתכליל דא
בדא. פיין דאתכליל בהדיה, (בראשית קמ"ב ע"ב) ויבא לו יין, דא יין
דמנטרא, יין דהוא זיידו דלבא, רזא דעלמא דאתי, כדין וירוז את ריזו בגדיו,
צלותין דסלקין ובעותין. ויברכהו, וזו רוגנא, וזדי לבא, וכלא איהו רוזמי.

פיין דאיהו אתכליל ביעקב, כל אינון זיילין ותוקפין ורוגין דהו זמינין,
אתבדרו, ולא אשתכוזו תמן. וישראל נפקין מן דינא, בזודנה ובברפאן. ויהי
אך יצא יצא יעקב מאת פני יעזוק אביו, ביומא דא, בזודנה, ובברפאן עלאין,
ועשו אזוי בא מצידו, טעין טועני מעובדי דעלמא, ויעש גם הוא מטעמים,

וזדיד לישגיה למטען טענות. אתקין סהדי, ויבא לאביו ויאמר יקום אבי, יתער בדינוי, ויאכל כמה עובדין בישין דכל עלמא דקא אשפונא.

ויזרד יצוק וזרדה גדולה עד מאד, דהא לא יכיל לאתפרשא מכללא דיעקב, דאיהו בודדה. ויאמר מי אפוא הוא הצד ציד, בכמה צלותין ובעותין, ואוכל מכל בטרם תבא ואברכהו גם ברוח יהיה. כשמוע עשו את דברי (יצוק) אביו ויצעק צעקה וגו'. דזומי דהא צידו לא הוה כלום. עד לבתר דאמר ליה, הנה משמני הארץ וגו'. אלין תקיפין ואוכלוסין דשאר עמין ודא קשיא ליה מכללא. וישטום עשו את יעקב, למיזל אבתריה, ולקטרנא ליה תדיר.

ויעקב אזיל באינון יומין דבין ראש השנה ליום הכפורים, עריק לאשתו ובא מניה. תב בתיובתא, שוי גרמיה בתעניתא, עד דאתי ראש השנה ויום הכפורים, כדן ידעי ישראל דעשו בא, ועמו ארבע מאות איש, כלהו מקטרני ומינן לקטרנא לון, מיד וירא יעקב מאד וימזר לו ואסגי בצלותין ובעותין. (בראשית לב) ויאמר יעקב אלהי אבי אברהם ואלהי אבי וגו'. עד דנטיל עיטא ואמר, פי אמר אכפרה פניו במנוחה והולכת לפני ויקוז מן הבא בידו מנוחה וגו', עזים מאתים ותישים עשרים רוזלים מאתים וגו'.

גמלים וגו', כף הוא סטרא דיליה. גמלים הוא נוזש, כמין גמל, בשעתא דפתי סמאל לאדם, ארפיב על נוזש כמין גמל. תנינן, מאן דזומי גמל בזולמיה, מיתה נקנסה עליה מלמעלה, ואשתויב מניה. וככלא זוד.

וכדן, אהדר עשו אפטרופוסא דיעקב, ויעקב לא בעא דובשיה ועוקציה. יעבר נא אדוני לפני עבדו. כדן וישב ביום ההוא עשו לדרך. אימתי. בשעת געילה. דהא אתפרש מעמא קדישא. וקודשא בריך הוא שביק לזווביהון, וכפר עליהו. פון דההוא מקטרנא אזל בההוא דורנא, ואתפרש מעיהו, בעי קודשא בריך הוא למוזדי בבנוי, מה כתיב, ויעקב נסע סכנה ויבן לון בית וגו'. על כן קרא שם המקום סוכות, פון דיתבי בסכות, הא אשתויבו מן מקטרנא, וקודשא בריך הוא זודי בבנוי. ופאה זולקיהון בהאי עלמא ובעלמא דאתי. (ע"כ רעיא מהימנא)

תא זוזי, לקבל דא, תלתא ספרין פתיזון ביומא דא, וכמה דרוזמין מתערין, ודינן קשיין אתכפין ועאלין לדוכתייהו. כף הוא לתתא פנונא דלעילא, דינן קשיין אתכפין ואתעברו מעלמא. ומאן אינון. אלין אינון רשעים גמורים, דאינון דינן קשיין דאתכפין ואתעברו מעלמא. ועל דא נכתבים ונזותמים וכו'. אמר רבי אבא, ודאי דא הוא ברירא דמלה, בריך רוזמנא דשאיכלנא ורווזנא בהני מילי.

אמר רבי יהודה, פתיב זכרון תרועה, זכרון עבדין, לכונא לפא ורעותא, ישראל עבדין זכרון לתתא, במה. בעובדא, בגין דיתער מלה פההוא זונא לעלא.

אמר רבי אלעזר, פתיב (תהלים פא) בפסה ליום זנגו דאתפסיא ביה סיהרא. והיה אתפסיא. אלא, פד קיימא עיבא, ושמישא לא נהיר, פדין סיהרא אתפסיא, ולא נהיר. ועל דא, מקמי עיבא שמישא לא נהיר, כל שפן סיהרא דאתפסיא ולא נהירא. ועל דא בפסה ליום זנגו, בה"א, דאתפסיא סיהרא. ובמה נהיר. כלא בתיובתא, ובקל שופרא, דכתיב, (תהלים פט) אשרי העם יודעי תרועה פדין יי באור פניו והלכון.

תא זזוי, בהאי יומא אתפסיא סיהרא, ולא נהיר עד בעשור לזודש, דישראל תיבין כלהו בתיובתא שליבתא, ואימא עלאה תאבת ונהרת לה. והאי יומא נהירו דאימא נטלא, ואשתכח זזידו בכלא. ועל דא פתיב, יום הפורים הוא. יום פפור מבעי ליה, מאן יום הפורים. אלא בגין דתרי נהורין נהרין בוזד. בוצינא עלאה, נהיר לבוצינא תתאה. ובהאי יומא מנהורא עלאה נהיר. ולא מנהורא דשמישא ובגין פה בפסה ליום זנגו פתיב.

רבי אבא שלחו ליה לרבי שמעון, אמר, אימתי זונא דכנסת ישראל במלכא קדישא. שלחו ליה, (בראשית כ) וגם אמנה אזויתי בת אבי היא אף לא בת אמי ותהי לי לאשה. אתרגיש רבי אבא, ארים קליה, בכה ואמר, רבי רבי בוצינא קדישא, ווי לעלמא פד תפוק מניה, ווי לדרא דיהון בעלמא פד תסתלק מנהון וישתארון יתמין מנה. אמר ליה רבי זזיא לרבי אבא, האי דשלחו לכהבך. מאי קאמר.

אמר ודאי לאו זונא דמלכא במטרוניתא, אלא בזמנא דנהרא מאבא עלאה, וכד אתנהרא מניה, קרינן לה קדש דהא מפי אבא נטלא האי. וכדין מזדווגי פוזדא, בגין דמלכא קדש אקרי, דכתיב, (ירמיה ה) קדש ישראל ליי, דנטיל מאתר דאקרי קדש. פדין אזויתי בת אבי היא אף לא בת אמי, דהא מפי אבא שמיא דא, ולא מפי אימא. ועל דא ותהי לי לאשה, לאזדווגא פוזדא, בזמנא דא, ולא בזמנא אזורא, בזמנא דנטלא מפי אבא, ולא בזמנא דנטלא מפי אימא. ויום הפורים אוכזו, דתשמייש המטה אסור, בגין דזונא לא אשתכחו, דהא מפי אימא נטלא, ולא מפי אבא. אמר רבי זזיא, ודאי זכאה דרא דרבי שמעון שארי בגויה, זכאין אינן דקיימין קמיה כל יומא.

דף ק"א ע"א

אמר רבי אבא, בראש השנה נברא אדם, וקאים פדינא קמי מאריה, ותב (דף ק"א ע"א) בתיובתא, וקביל ליה קודשא בריך הוא. אמר ליה, אדם, אנת תהא סימנא לבגין לדרי דרין, בהאי יומא קיימין פדינא, ואי יתובין אנא אקביל לון, ואיקום מכורסיא דדינא, ואתקיים על פורסיא דרוזמי, וארוזם עליהו. ודוד

אָמַר, (תהלים קט"ז) אֶהְבֵּתִי כִּי יִשְׁמַע יי' אֶת קוֹלִי תַזְזוּנִי. וְעַל דָּא פְתִיב, (תהלים קל) כִּי עָמָה הַסְּלִיחוּת לְמַעַן תִּגְרָא. וּכְתִיב, (תהלים לו) כִּי עָמָה מְקוֹר זַיִּים בְּאוֹרֵךְ גְּרָאָה אֹר. (ויקרא כ"ג) אַךְ בְּעֵשׂוֹר לְזֹדֵשׁ הַשְּׂבִיעִי הַזֶּה יוֹם הַכַּפּוּרִים הוּא מְקָרָא קִדְשׁ יְהִיָּה לָכֶם. רַבִּי זַיִּיא פְתוּז, (תהלים לב) לְדוֹד מִשְׁכִּיל אֲשֶׁרִי זְשׁוּי פְשֵׁעַ פְּסוּי זַטְאָה. לְדוֹד מִשְׁכִּיל, הָא תַנִּינָן בֵּי זַיִּי זְמָרָא (ז"א אַתְתַּקֵּן) אַתְקָרִי סִפְר תְּהַלִּים, בְּנַצּוּז, בְּנַנּוֹן, בְּמִשְׁכִּיל, בְּמַכְתָּם, בְּמִזְמוֹר, בְּשִׁיר, בְּאֲשֶׁרִי, בְּתַפְלָה, בְּהוֹדָאָה, בְּהַלְלוּיָהּ, וְעַלְמָה מְכַלְהוּ הַלְלוּיָהּ, וְהָא אוּקְמוּהָ.

מתוך פרשת נשא

רעיא מהימנא) במדבר ד (מבין שלשים שנה ומעלה ועד בין זומשים שנה כל הבא לעבוד עבודה ועבודה משא באהל מועד. פקודא דא להיות הקונים משוררים במקדש. ואף על גב דאוקימנא לעילא, הכא צריך לזודש מלין, דהא כהן איהו מקריב קרבנא, ואיהו מיכאל. לוי איהו גבריאל. איהו צריך לנגנא. ורזא דמלה, תהלים מב (יומם יצוה יי זוסדו, דא זוסד פהנא רבא דמיכאל איהו כהן הדיוט לגבי מאריה, ועם כל דא דהדיוט איהו אצל מאריה. מלך דזויות הקדש איהו. ובכפת הדיוט אל תהי קלה בעיניך, והאי איהו יומם יצוה יי זוסדו. ובכלילה שירה עמי, דא גבורה. שירה) דברים לג (בכור שורו הדר לו). יוזקאל א (ופני שור מהשמאל, וגבריאל שלוויה, וצריך לשורר ולנגן בנדרה בנזמרא דאורייתא), לאתעסקא לשלזא קרבנא קמי מלכא בזודה ומאן דלית ליה רשו (לאתעסקא באורייתא, יקיים) איכה ב (קומי רני בכלילה לראש אשמורת. ויימא באשמורות, כמה סליזות ותזונגים ובקשות, בכל מיני רנה בגרוניה, דאיהו כנור לאפקא ביה קלא, בשית כנפי ריאה עם וורדא. בשית עוקאן דקנה. ודא ו. ופוק ליה מלכא, דתמן בינה. כמה דאוקמוה מארי מתניתין, הלב מבין. יפוק בין מבינה, מבין יה, דאיהו ו, דאיהו אפרוזן בשית גרפין. ויסלק ליה בשית עוקאן דקנה, דאינון) מלכים א י (שש מעלות לפסא. וב' פרסין אינון) ירמיה יז (פסא כבוד מרום מראשון, ואינון לבא ופומא. ל"ב, שמות יז (ויאמר כי יד על כס יה מלזומה ליי בעמלק), בנה"ר (פבד, סמא"ל, פומא דכס"ה, פ"ס י"ה, הדא הוא דכתיב), תהלים פא (תקעו בזודש שופר וגו'. מאי שופר. קנה, ו, קול דסליק מן הקנה, לגבי פומא, דתמן ה. בה' מיני תקונין דדבורא, דאינון שפון ושינים וזויה. שפון תרין. שינים וטוונות תרין מינין. וזויה, דא זומש. דטוונין פנהר דאיהו קול, פנונא דטוונין ריוויא. לאפקא קול ודבור, דנפיק מבינה דלכא. במוזשבה. דאיהו שמא מפרש בעשר מיני תלים. ובשופר, אין פוונתין מעשרה שופרות. ואורייתא, קלא דילכה, דיבור דילכה, בינה דילכה, דאוקמוה איהו זכום המבין דבר מתוך דבר. מוזשבה דילכה. וזשיב קמי קודשא בריך הוא, מכל קרבנין ועלונין, הדא הוא דכתיב), ויקרא ז (ואת התורה לעולה ולמנוחה.

דפ קמ"ה ע"א

תא זווי, מלין דקא עבדי, מתערין מלין לעילא. כנונא דא בפרישו דאצבען דכהנא לתתא, אתערת שכינתא למיתני ולשריא עלן. וכן כמה מלין אינון בעלמא, דמתערין מלין לעילא. דהא באתערותא דלתתא, אתער זיכלא אזורא לעילא. והא אוקימנא בכמה דוכתי. והיינו טעמא דלולב, והיינו טעמא דשופר.

וכמה אינן בהאי זונוא עשר אצבען, מתערי שכינתא לשריית עלייהו. מתערי עשר דרגין אורגין לעילא לאנהרא, וכלא בשעתא זודא.

מתוך זוהר ויקרא

דף י"ח ע"א

רבי אלעזר ורבי אבא הוו יתבי. אמר רבי אלעזר, זומינא לאבא ביומי דראש השנה ויום הכפורים, דלא בעי למשמע צלותא מכל בר נש, אלא אי קאים עליה תלתא יומין קודם, לדפאה ליה. דרבי שמעון הוה אמר הכי, בצלותא דהאי בר נש דאנא מדכינא, אתכפר עלמא. וכל שפן בתקיעה דשופר, דלא מקבל תקיעתא דבר נש דלא איהו זוסים למתקע ברוח דתקיעה.

דתנינן, רבי ייסא סבא אמר, הגי תקיעתא פסדרן. קדמאה, כלילא מכלא. תנינא, זודא פסדרא וזודא פסדרא, גבורה גדולה בינייהו. תליתאה, זוד הכא וזוד הכא גבורה בינייהו. פוסקא סלקא, ל קומטרא גזתא. זוד תקיפא וזוד רפיא. והא אוקמוה. ואינון עשרה. ואינון תשע. זוד כללא דכלא.

ובהאי יומא מתעטרא יצוק, והוא רישא לאבהן. בהאי יומא פתיב, (ישעיה לז) פוזרו בציון זוטאים. בהאי יומא יצוק אתעקד, ועקיד כלא, ושרה מלילת (ס"א מיללת) וקול שופרא תקיף לזודא. וכאה זולקיה, מאן דעבר בינייהו, ואשתויב מנייהו. אמר רבי אבא, בגין כך קרינן פרשתא דיצוק בהאי יומא, דבהאי יומא אתעקד יצוק לתתא, ואתקשר בההוא דלעילא. (ז"א באברהם) אימתי אתקשר. בשעתא דכתיב, (בראשית כב) ויעקוד את יצוק בנו וגו'.

אמר רבי אלעזר, בהאי יומא אעטר יצוק לאברהם, דכתיב, (בראשית כב) והאלהים נסה את אברהם. מאי נסה. כמה דאת אמר, (ישעיה מט) ואל עמים ארים נסי. (שמות יז) ויקרא שמו יי נסי. מאי קא משמע לן. בגין דאשתכליל ימינא ואשתללים. הדא הוא דכתיב והאלהים נסה את אברהם. והאלהים דייקא, ודא הוא (בראשית לא) ופוזר יצוק.

רבי אבא אמר, פתיב (תהלים עה) פי אלהים שופט זה ישפיל וזה ירים. פי אלהים שופט, אלמלא דאעבר דינא דיצוק, באתר דיעקב שארי, (ס"א ואתסי) ואתוזסי (ס"א ואתסוזי) (ס"א ואתבסס) תמן, ווי לעלמא דיערע בגיניה, ורוח דמלה, (ישעיה סו) כי באש יי נשפט. ודא הוא אתבסמותא דעלמא.

דף יח ע"ב

וכיון דעאל באתרא דיעקב, ויעקב אוזיד (דף יז ע"ב) ביה, כדן שכיף אשא, ואעטננו גומריה. לבר נש, דהוה רגיו, וזוזר וזיין גרמיה, ונפק ברוגזיה לקטלא לבני נשא. זוד זוכימא קם על פתוזא, ואוזיד ביה, אמר אלמלא לא אוזיד פי ואתתקף בי, הא קטולא בבני נשא אשתכוז. בעוד דאתתקפו דא בדא, ואוזיד

דא ברא, אצטן רוגזיה על דנפק לקטלא. נפק לאוכוזא, מאן סביל רוגזא ותוקפא דדינא דההוא בר נש. הוי אימא, דא דקאים אפתוזא.

כך אמר קודשא בריך הוא לישראל, בני, לא תדחלוני, הא אנא קאים על פתוזא, אבל אודרוו בהאי יומא והבו לי זילא. ובמה. בשופר. דאי אשתכוז קול שופר כדקא יאות, ומכווני ביה לתתא, ההוא קלא סליק, וביה מתעטרי אבהו, וקיימי במשכניה דיעקב. ועל דא בעי לאודהרא בשופרא, ולמנדע בההוא קלא ולכוונא (ביה).

ולית לה קלא בשופרא, דלא סליק רקיעא זוד. וכל אינון אוכלוסין דההוא רקיעא, יהבין אתר לההוא קלא, ומאי קא אמרי. (יואל ב) ויני נתן קולו לפני זיילו וגו'. וקאים ההוא קלא בההוא רקיע, עד דאתי קלא אוזרא, ואתעתדו (ס"א ואתערו) כוזרא, וסלקין בזוונא לרקיעא אוזרא. ועל דא תנינו, אית קול דסליק קול, ומאי איהו. ההוא קלא דתקיעתא דישראל דתתא.

וכיון דמתוזברין כל אינון קלין דלתתא, וסלקין לההוא רקיעא עלאה דמלכא קדישא שארי ביה, מתעטרין (ס"א מתעטרין) פלהו קמי מלכא, וכדין פורסוון רמיו וכורסייא אוזרא דיעקב קאים ואתתקן. על דא אשכוונא בספרא דרב המנונא סבא, באינון עלותי דראש השנה, דהוה אמר, עלותא וקל שופרא (דההוא קול) דאפיק ההוא זכאה, דאשתכוז מרוזיה ומנפשיה בההוא שופרא, דההוא קול סליק לעילא. ובההוא יומא קיימין ומשתכוזי מקטרין לעילא. וכד סליק ההוא קלא בשופרא, פלהו אתדוויין קמיה, ולא יכלין לקיימא. זכאה זולקיהון דצדיקייא, דידעין לכוונא רעותא לקמי מאריהון, וידעין לתקנא עלמא בהאי יומא, בקל שופרא. ועל דא כתיב, (תהלים פט) אשרי העם יודעי תרועה. יודעי, ולא תוקעי.

בהאי יומא, בעי עמא לאסתפלא בבר נש שלים מכלא, דידע ארוזוי דמלכא קדישא, דידע ביקרא דמלכא, דיבעי עליהו בעותא בהאי יומא. ולזמנא קל שופרא פכלהו עלמין, בכוונה דלכא, בזכמתא, פרעותא, בשלימו. בגין דיסתלק דינא על ידוי מן עלמא. ווי לאינון דשליזא דלהון לא אשתכוז כדקא יאות, דהא זובי עלמא (עמא) אתנין לאדכרא בגיניה. הדא הוא דכתיב, אם הכהן המשיח יזטא, דהוא שליזא דכל ישראל, לאשמת העם הוא, בגין דדינא שריא עליהו.

וכד שליזא הוא זכאה כדקא יאות, זכאין אינון עמא, דכל דינין מסתלקין מנייהו על ידיה. כל שפן כהנא, דעליה מתברכאן עלאי ותתאי.

מתוך זוהר תצוה
דף קפ"ד ע"א

פתחו והוא סבא ואמר, (תהלים פא) תקעו בַּזֶּדֶשׁ שׁוֹפָר בַּפֶּסֶח לַיּוֹם זִמְנֹו, הַשְּׁמָא אִיהוּ זְמַנָּא, לְאַתְעָרָא דִּינָא עֲלָאָה תְּקִיפָא, וְכַד אִיהוּ אַתְעָר סְטָרָא אֲזָרָא אַתְתַּקֵּף בְּהַדְיָהּ, וְכִיּוֹן דְּאִיהוּ אַתְתַּקֵּף, סְלִיק וְזֻפְיָא לְסִיְהָרָא, דְּלֹא זְהִיר זְהִירָא, וְאַתְמַלֵּיא מִסְטָרָא דְּדִינָא. כְּדִין כָּל עֲלָמָא אִיהוּ בְּדִינָא, עֲלָאִין וְתַתְּאִין, וְכַרְוֹנָא כְּרִין בְּכֻלְהוּ רְקִיעִין, אַתְקִיעוּ כּוֹרְסִיָּא דְּדִינָא, לְמַאֲרִיָּה דְּכֻלָּא, דְּאִיהוּ בְּעִי לְמִידָן.

וְרוּחַ הַכָּא, וְאַתְזְהִיר לָן בְּמַדְבְּרָא, אֲמַאי אַתְעָר דִּינָא עֲלָאָה בְּיוֹמָא דָּא. אֲכָלָא כָּל רִזּוֹן וְכָל קְדוּשִׁין וְקִירִין, כְּלָהוּ תַלְמִין בְּשִׁבְעָאָה. וְהָהוּא שְׁבִיעָאָה עֲלָאָה, עֲלָמָא עֲלָאָה, דְּאַקְרִי עֲלָמָא דְּאַתִּי. מִזְיָה זְהִרִין כָּל בּוֹעִיעִין, וְכָל קְדוּשִׁין, וְכָל בְּרַכְּאִין. וְכַד מְטִי זְמַנָּא, לְזוּדְתוּתֵי בְּרַכְּאִין וְקְדוּשִׁין לְאַנְהָרָא, בְּעָא לְאַשְׁזוּזָא בְּכָל תְּקוּנָא דְּעֲלָמִין כְּלָהוּ, וְכָל אֵינוֹן תְּקוּנִים לְאַתְקִימָא כְּלָהוּ, סְלִקִין מִזְּוֹ תַתְּאִי, אִי אֵינוֹן כְּשֶׁרָאִין. וְאִי לֹא כְּשֶׁרָאִין, כְּדִין קִימָא (ס"א מְלָה) דְּלֹא זְהִיר, עַד דְּאַתְפָּרְשִׁין זְוִיבִין מִזְּוֹ וְכַפִּין, כְּדִין אַתְעָר דִּינָא.

וּמַהֲהוּא דִּינָא, אַתְתַּקֵּף סְטָרָא אֲזָרָא, וְאַשְׁתַּכּוּז מְקַטְרָגָא, בְּגִין דִּינִתְנֹון לִיהּ אֵינוֹן, זְוִיבִיָּא. בְּגִין דְּעֲלִיָּה פְתִיב, (אִיּוֹב כוּז) וְלְכָל תְּכַלִּית הוּא זּוֹקֵר. וְזֻפְיָא לְסִיְהָרָא, אֲמַאי (ד"א לֹא מִסְרָא לֹון בִּידָא דְּמַקְטְרָגָא). בְּגִין דְּלִית תִּימְאֻבְתִּיָּה דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, לְאַוְבָּדָא לְעוֹבְדֵי יְדוּי.

וְהָהוּא סְטָרָא אֲזָרָא, קִימָא קְלִיפָא תְּקִיפָא, דְּלֹא יְכִיל לְאַתְבָּרָא, בַּר בְּהָהוּא עֵיטָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְהִיב לְיִשְׂרָאֵל, דְּכַתִּיב תְּקִיעוּ בַּזֶּדֶשׁ שׁוֹפָר בַּפֶּסֶח לַיּוֹם זִמְנֹו. בְּגִין לְתַבָּרָא הָהוּא כֶּסֶה דְּאַתְזוּפְיָא סִיְהָרָא, וְכָל זְהִיר.

דף קפ"ד ע"ב

וְכַד מִתְעָרִי יִשְׂרָאֵל לְתַתָּא בְּשׁוֹפָר, הָהוּא קָלָא דְּנִפְיק מִשׁוֹפָר, בְּטִישׁ בְּאַוּרָא, וּבְקַע רְקִיעִין, עַד דְּסַלְקָא לְגַבִּי הָהוּא טְנָרָא תְּקִיפָא, (ז"א סְטָרָא אֲזָרָא) דְּזוּפְיָא לְסִיְהָרָא, אֲשִׁזּוּ, וְאַשְׁכּוּז אַתְעָרוּתָא דְּרוּזְמִי, כְּדִין הָהוּא (דף קפ"ד ע"ב) דְּסַלְקָא וְקִימָא לְעֵילָא, אַתְעָרְבֵב. כְּדִין הָהוּא קָלָא קִימָא, וְאַעֲבַר הָהוּא דִּינָא, וְכִיּוֹן דְּלַתְתָּא אַתְעָרוּ רוּזְמִי, הָכִי זְמִי לְעֵילָא, אַתְעָר שׁוֹפָרָא אֲזָרָא עֲלָאָה, וְאַפִּיק קָלָא דְּאִיהוּ רוּזְמִי, וְאַתְעָרְעוּ קָלָא בְּקָלָא, רוּזְמִי בְּרוּזְמִי, וּבְאַתְעָרוּתָא דְּלַתְתָּא, אַתְעָר הָכִי זְמִי לְעֵילָא.

וְאִי תִימָא, הִיךְ יְכִיל קָלָא דְּלַתְתָּא, אוּ אַתְעָרוּתָא דְּלַתְתָּא לְאַתְעָרָא, הָכִי זְמִי. תָּא זְוִי, עֲלָמָא תַתְּאָה, קִימָא לְקַבְּלָא תְּדִיר, וְהוּא אַקְרִי אֲבָן טְבָא. וְעֲלָמָא עֲלָאָה לֹא יְהִיב לִיהּ, אֲכָלָא כְּזוּזָא דְּאִיהוּ קִימָא. אִי אִיהוּ קִימָא בְּזְהִירוּ דְּאַנְפִּין מִתַּתָּא, כְּדִין הָכִי זְהִרִין לִיהּ מְלֵעִילָא. וְאִי אִיהוּ קִימָא בְּעִצְבוּ, יְהִיבִין לִיהּ דִּינָא בְּקַבְּלִיָּהּ.

כְּזוֹנָא דָא, (תהלים ק) עבדו את יי בשמחה. זודוה דבר נש, משיך לגביה זודוה אוזרא עלאה. הכי גמי האי עלמא תתאה, כְּזוֹנָא דַאיְהי אַתְעַטְרַת, הכי אמשיך מלעילא. בגין כך מקדמי ישראל, ואתערי בשופר קלא דאיהו (רוא דרוזמי) כליכ באשא ומיא ורוזא, ואתעביד זוד, וסלקא לעילא, ובטש בהאי אבן טבא, ואעטבע באינון גוונין דהאי קלא, וכדין כמה דאתוזיא, הכי משיך מלעילא.

וכיון דאתקנת בהאי קלא. רוזמי נפקי מלעילא, ושריין עלה, ואתכלילא ברוזמי, מתתא ומלעילא. וכדין אתערבב סטרא אוזרא. (אסתכל וזמי בנהירו דאנפין) ואתזולש תקפיה, ולא יכיל לקטרנא. והאי אבן טבא, קיימא בנהירו דאנפין, מכל סטריין, בנהירו דלתתא, ובנהירו דלעילא.

אימתי קיימא בנהירו דלעילא, הוי אומר ביומא דכפורי. וביומא דכפורי אתנהיר ההוא אבן טבא, בנהירו דלעילא, מגו נהירו דעלמא דאתי, (ואתערבב ההוא דלטורא) וכדין מתקנין ישראל לתתא זוד שעיר, ומשדרין להאי מדברא תקיפא, דאיהו שלטא עליה.

מתוך זוהר אמור

זוהר שופר

אמר רבי זימא, אלמלא לא זכינא בעלמא, אלא למושבע מלין אלין דיין. זכאה זולקיהון דאינון דמשתדלי באורייתא, וידעין אורוזוי דמלכא קדישא, דרעתא דלהון באורייתא, עליהו כתיב (תהלים צא) כי בי זושק ואפלטהו. וכתיב אזולצהו ואכבדהו. (ויקרא כ"ג) בחדש השביעי באווד לוודש, רבי יצחק פתח, (תהלים פא) תקעו בחדש שופר בפסה ליום זגנו. זכאין אינון ישראל, דקודשא בריה הוא קריב לון לגביה, מן כל אומין עובדי עבודה זרה, ואתרעי בהו, ומאתר רוזיקא קריב לון לגביה, הךא הוא דכתיב, (יהושע כד) ויאמר יהושע אל כל העם פה אמר ה' אלהי ישראל בעבר הנזהר ישבו אבותיכם מעולם. לאוזזאה, דהא מאתר רוזיקא אתרעי בהו, וקריב לון לגביה, וכתיב, (יהושע כד) ואקוז את אביכם את אברהם מעבר הנזהר וגו'. הני קראי אית לאסתכלא בהו, וכי כל ישראל לא הוו ידעי דא, וכל שפן יהושע.

אלא אורייתא כולה סתים וגלגא, כמה דשומא קדישא סתים וגלגא, בגין דאורייתא כולה שומא קדישא היא, ועל דא איהי סתים וגלגא. אי ישראל (דף צ"ט ע"א) ויהושע הוו ידעי, אמאי כתיב כה אמר יי. אלא ודאי סתומא דמלה, טיבו סגי עבד קודשא בריה בישראל, דאתרעי בהו באכהתא, ועביד לון רתיכא קדישא עלאה ליקריה, ואפיק לון מגו נהרא עלאה יקרא קדישא,

בוֹעֵינָא דְכָל בּוֹעֵינִין, בְּגִין דִּיתַעֲטֵר בְּהוּ. הָדָא הוּא דְכַתִּיב, כֹּה אָמַר יְיָ בְּעֶבֶר
הַנֶּהָר יֵשְׁבוּ אֲבוֹתֵיכֶם מֵעוֹלָם. הַנֶּהָר: הַהוּא נֶהָר דְאַשְׁתְּמוּדֵעַ, וְאַתִּיידֵעַ.

מֵעוֹלָם, מֵאִי קָא בְּעֵי הַכָּא. אֲכֵיל לֵאזוּזָאָה זֻכְמַתָּא. מֵעֶבֶר הַנֶּהָר מֵעוֹלָם, אֲכֵיל
הַהוּא נֶהָר עוֹלָם אַקְרִי. וְעַל דָּא, בְּעֶבֶר הַנֶּהָר יֵשְׁבוּ אֲבוֹתֵיכֶם מֵעוֹלָם, לֵאזוּזָאָה
טִיבוּ וְקִשּׁוּט דְעַבְדֵי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל. וְאַקְזוּ אֶת אֲבִיכֶם אֶת אֲבָרְהָם
מֵעֶבֶר הַנֶּהָר מֵאִי קָא מִיִּירֵי. אֲכֵיל אֲבָרְהָם לָא אֶתְדַבֵּק בֵּיהּ בְּהַהוּא נֶהָר, כְּמוֹ
יְצוּק דְאַתְדַבֵּק בֵּיהּ בְּסִטְרִיהּ לֵאֲתַתְקַפָּא.

תָּא זִוּוּי, הָאִי נֶהָר, אִף עַל גַּב דְלָאוּ אִיהוּ דִינָא, דִּינִין נְפֻקֵי מִסִּטְרִיהּ, וְאַתְתְּקִפוּ
בֵּיהּ. וְכֹד יְצוּק אֶתְתְּקֵף (בְּדִינֵי) בְּבִנְיָ, כְּדִין עֲלָאִין וְתַתָּאִין מִתְכַּנְפֵי לְדִינָא,
וְכוּרְסִיָּא דִּינָא אֶתְתְּקֵן, וּמְלַכָּא קִדִּישָׁא יְתִיב עַל כּוּרְסִיָּא דִּינָא, וְדָאִין
עֲלָמָא, כְּדִין, תְּקִיעוּ בּוּזְדֵשׁ שׁוֹפָר בְּכֶסֶה לְיוֹם זִוּוּנֵי. וְכָאִין אִינֵן יִשְׂרָאֵל, דִּיִּדְעִין
לְסַלְקָא כּוּרְסִיָּא דִּינָא, וְלִתְקַנָּא כּוּרְסִיָּא דְרוּזְמִי. וּבְבִמָּה. בְּשׁוֹפָר.

רְבִי אָבָא הוּא יְתִיב קַמֵּיהּ דְרַבִּי שְׁמַעוֹן, אָמַר לֵיהּ, הָא זְמַנִּין סִיגִין שְׂאִילָנָא
עַל הָאִי שׁוֹפָר, מֵאִי קָא מִיִּירֵי, וְעַד כָּאִן לָא אֶתְיִשְׁבְּנָא בֵּיהּ. אָמַר לֵיהּ, וְדָאִי
הָאִי הוּא בְּרִירָא דְמַלְכָּה, דִּיִּשְׂרָאֵל בְּעִיִּין בְּיוֹמָא דִּינָא (נ"א דֵּא), שׁוֹפָר, וְלָא
קָרַן. בְּגִין דְקָרַן הָא אֶתְיִידֵעַ בְּאֵן אֶתְרֵי אִיהוּ, וְלֵאֲתַדְבֵּקָא דִינָא לָא בְּעֵינָא. אֲכֵיל
הָא תְּנִינֵן, בְּמַלְכִין וּבְעוֹבְדָא, בְּעִינֵן לֵאזוּזָאָה וְלֵאֲתַעֲרָא מַלְכִין סְתִימִין.

דף צ"ט ע"ב

תָּא זִוּוּי, כֹּד הַהוּא שׁוֹפָר עֲלָאָה, דְנֶהֱיִירוּ דְכָלָא בֵּיהּ, אֶסְתַּלַּק וְלָא נֶהֱיִיר לְבִנְיָ,
כְּדִין דִינָא אֶתְעַר, וְכּוּרְסוֹן אֶתְתְּקֵנוּ לְבִי דִינָא, וְדָא שׁוֹפָר, אִילוּ דִיִּצְוּק אַקְרִי,
תּוֹקֶפִיהּ (דף ע"ט ע"ב) דִּיִּצְוּק, תּוֹשְׁבֵיזוּתִיהּ דְאַבְהֵן, כֹּד אֶסְתַּלַּק הַהוּא שׁוֹפָר
גְּדוֹל, דְלָא יִנְקָא לְבִנְיָ, כְּדִין יְצוּק אֶתְתְּקֵף, וְאַתְתְּקֵן לְדִינָא בְּעֲלָמָא.

וְכֹד אֶתְעַר הָאִי שׁוֹפָר וְכֹד בְּגֵי נְשָׂא תִיבִין מִזֻּזְטֵי אִיהוּן, בְּעִיִּין לְנֶגְדָא קוּל שׁוֹפָר
מִתַּתָּא, וְהַהוּא קָלָא סְלִיק לְעֵילָא, כְּדִין אֶתְעַר שׁוֹפָרָא אֲזוּרָא עֲלָאָה, וְאַתְעַר
רוּזְמִי, וְאַסְתַּלַּק דִינָא. וּבְעִינֵן לֵאזוּזָאָה עוֹבְדָא בְּשׁוֹפָר, לֵאֲתַעֲרָא שׁוֹפָרָא
אֲזוּרָא, וְלֵאֲפַקָּא בְּהָאִי שׁוֹפָר לְתַתָּא, אִינֵן קְלִי, לֵאזוּזָאָה דְכָל אִינֵן קְלִין
דְלְעֵילָא, דְכָלִין כְּלָהוּ בְּהַהוּא שׁוֹפָר עֲלָאָה, יִתְעַרוּן לְנְפֻקָא.

וּבְהִי קְלִין דְלְתַתָּא, יְהִיבִין יִשְׂרָאֵל זִוּיָא (כְּרוּזְמִי מִתַּתָּא וְאַתְעַר שׁוֹפָר גְּדוֹל)
לְעֵילָא, וְעַל דָּא בְּעִינֵן לְזַמְנָא שׁוֹפָר בְּיוֹמָא דָּא, וְלְסִדְרָא קְלִין, לְכוּנָא בֵּיהּ בְּגִין
לֵאֲתַעֲרָא שׁוֹפָר אֲזוּרָא, דְבֵיהּ כְּלִין קְלִי לְעֵילָא. (וְלְסִדְרָא קְלִין בְּשׁוֹפָר).

סִדְרָא קְדָמָאָה, קָלָא נְפִיק, וּמִתְעַטֵּר לְעֵילָא, סְלִיק רְקִיעִין, וְאַתְבָּקַע בִּין טוּרֵי
רְמָאִי, וּמִטֵּי לְגַבִּיהּ דְאַבְרָהָם, וְשָׂרָא בְּרִישִׁיהּ, וְאַתְעַטֵּר, וְאַתְעַר הוּא, וְאַתְקֵן
לְכוּרְסִיָּא. וּבְסִפְרָא דְאַגְדָּתָא תְּנִינֵן, בְּשַׁעֲתָא דְהַהוּא קָלָא קְדָמָאָה סְלִיק,

אתער ואתער אברהם, ואתקן לכורסייא, פקדין עליה אבא. (ס"א אבא ואבא) אבא.

אדהכי, סלקא תניינא, תקיפא (לזוברה) לתברא תוקפי רזיין. ודא סדרא תניינא, ההוא קלא תבירא בתוקפוי. וכדין סלקא, וכל דינין דאתערון (ס"א דאתערען) קמיה אתברו, עד דסליק לאתריה דיצוק. פין דיצוק אתער, וזומי לאברהם מתקן לכורסייא לקיימא קמיה, פדין אתפפיא, ותבר תוקפא קשייא. ובהאי, בעי מאן דתקע, לכוננא לבא ורעותא, בגין לתברא זיילא ותוקפא דדינא קשייא, הדרא הוא דכתיב, (תהלים פט) אשרי העם יודעי תרועה, יודעי תרועה ודאי.

דף ק' ע"א

סדרא תליתאה, קלא נפיק, וסליק, ובקע כל אינון רקיעין, ורזומי מתערן, ומטיי ההוא קלא לרישיה דיעקב (דף ק' ע"א) ויעקב אתער, וזומי לאברהם מתתקן בגיסא אזורא, פדין אוזידן תרווייהו ביה ביצוק, דא מהאי סטרא, ודא, מהאי סטרא ולא יכלין תוקפוי לנפקא לבר. והני תלתא סדרין, פלהו סדרא זוד.

סדרא אזורא, קלא נפיק, וסליק, ונטיל לאברהם מאתריה, ונגיד ליה לתתא, לאתר דתוקפיהון דיצוק שריין וקיימן ליה לאברהם בגווייהו.

סדרא תניינא, נפיק קלא תבירא, לא תקיפא פקדמאה, לא דחליש ההוא קלא דתקע, אלא דההוא קלא לאו איהו לגבי יצוק פקדמיתא, דתמן תוקפא תקיפא שרייא, אלא לגבי אינון בי דינא דלתתא, דאינון רפויין יתיר, וכלהו זומאן לאברהם לגבייהו, ואתפפיין קמיה.

אדהכי, סדרא תליתאה, קלא נפיק, וסליק, ואתער ברישיה דיעקב, ונגיד ליה לתתא לההוא אתר דאינון גבוראן שריין, וקאים לקבליהו, אברהם מהאי סטרא, ויעקב מהאי סטרא, ואינון באמצעיתא. פדין אתפפיין פלהו, ומשתכזין (ס"א ומשתככי) באתרייהו. והני פלהו סדרא אזורא תניינא.

דף ק' ע"ב

סדרא בתראה, דבעייא לסלקא לון לאתרייהו, וליישבא (ס"א ולישרא) בינייהו ליצוק פמלקדמין. בגין דהאי בעי לישרא ליה באתריה, ולא יפוק בתוקפוי לבר, פדין דינין פלהו אתפפיין, ורזומין אתער. על דא בעי לכוננא לבא ורעותא בהני קלי, ולמהדר בתיובתא קמי מאריהון. פדין פד ישראל מתקני ומסדרי קלין ברעותא דלבא פדקא יאות, בשופרא דא, אהדר ההוא שופר עלאה, וכד אהדר, מעטרא ליה ליעקב, ואתתקן כלא. וכורסייא אזורא רמיו, וכדין זיידו אשתכזו בכלא, וקודשא בריך הוא מרוזם על עלמא. זפאה זולקיהון דישראל, דינעין לנגדא ולאמשכא (דף ק' ע"ב) למאריהון, מדינא לרזומי, ולתקנא פלהו עלמין על ידיהו.

רעיא מהימנא (ויקרא כ"ג) בַּזֹּרֵשׁ הַשְּׂבִיעִי בְּאֶזְרָא לְזֹרֵשׁ וְגו'. פְּקוּדָא (מ"ב) דָּא, לְתַקְוָע שׁוֹפֵר בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה, דְּהוּא יוֹמָא דְּדִינָא לְעַלְמָא, כְּמַה דְּאִוְקִימָנָא. וְהָא אִוְקִימוּהּ דְּכַתִּיב, תִּקְעוּ בַּזֹּרֵשׁ שׁוֹפֵר בְּכֶסֶת לַיּוֹם זִמְנֵנוּ. וְהָא אֲתַמַּר. דְּהָא אִיְהוּ יוֹמָא דְּסִיְהָרָא אֲתַפְסִי בֵּיהּ, וְקָאִים עַלְמָא בְּדִינָא. בְּגִין, דְּהוּא מְקַטְרָנָא, זִמְנֵי וְכִסִּי וְאֲנַעַל פְּתוּזָא עַל מַלְכָּא, אֲתַר דְּדִינָא שְׂרִיָּא, לְמַתְבַּע דִּינָא עַל עַלְמָא.

וְאִי תִימָא, אִיךָ אֲתִיְהִיב לִיהּ רְשׁוּ לְהוּא מְקַטְרָנָא לְזִמְנָהּ וּלְמַתְבַּע דִּינָא. אֲכֵלָּא וְהָא בְּיָדָא דְּהָאִי מְקַטְרָנָא, שׁוּי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמַתְבַּע דִּינָא עַל כָּל עַלְמָא, וְשׁוּי לִיהּ יוֹמָא יְדִיעָא, לְמַתְבַּע קַמִּיהּ כָּל דִּינֵין דְּעַלְמָא, דְּהָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֲבַד לִיהּ וְשׁוּי לִיהּ קַמִּיהּ, לְמַהוּי דְּזוּיְלוּ דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא סַלְקָא, וְשְׂרִיָּא עַל כָּלָּא. וְרִזָּא דָּא, (קִהְלֵת ג') וְהֶאֱלֹהִים עָשָׂה יִתְקִיִּים בְּדִינָא, וּלְמַנְדַּע דְּאִית דִּין וְאִית דִּינֵין.

כְּהָא גְּוֹנָא שׁוּי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא קַמִּיהּ לְהָאִי, דְּאִיְהוּ תִבַּע דִּינָא קַמִּי מַלְכָּא, עַל כָּל בְּנֵי עַלְמָא. וּבְהָאִי יוֹמָא אֲתִיְהִיב לִיהּ רְשׁוּ, לְכַסְפָּהּ פְּתוּזָא דְּמַלְכָּא, וְסִיְהָרָא אֲתַזְפְּיָא לָנוּ, עַד דִּיִּתְגַּזֵּר דִּינָא עַל כָּל בְּנֵי עַלְמָא. וְאִף עַל גַּב דְּכָלָּא אֲתַגְּלִי קַמִּי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, לָא בְּעִי אֲכֵלָּא בְּדִינָא.

כָּלָּא כְּגֹוֹנָא זֹרָא עֵילָּא אֲתַקִּין וְתַתָּא, כּוּרְסִיָּא דְּדִינָא בְּהָאִי יוֹמָא, וְסַנְטִירָא אֲתָא, וְתַבַּע דִּינָא עַל כָּל עוֹבְדֵי בְּנֵי עַלְמָא, כָּל זֹר וְזוּר כְּפֹּם אַרְזוּי, וְכְפֹּם מַה דְּעֲבַד. וְסַהְדִין אֲתִינֵין וְסַהְדֵי עַל כָּל עוֹבְדֵי בְּנֵי עַלְמָא. וְאֲלִין אֵינֵין עֵינֵי יי', דְּאֵינֵין מִשְׁטְטֵי בְּכָל עַלְמָא. וְכַמְּה אֵינֵין עֵינֵי יי', דְּלִית לֹון זֹוּשְׁבָּנָא, דְּקָא אֲזַלִּי וּמִשְׁטְטֵי בְּכָל עַלְמָא, וְזֹמָאן כָּל עוֹבְדֵי בְּנֵי עַלְמָא.

וְיִי לֵאֵינֵין דְּלָא מִשְׁגִּיזוּן וְכָּל מַסְתַּכְלִין בְּעוֹבְדֵיהוֹן, דְּהָא לְגַבִּיהוּ קַיִמִין אֲלִין סַהְדֵי מַלְכָּא, וּמִשְׁגִּיזוּן וְזֹמָאן כָּל מַה דְּאֵינֵין עוֹבְדֵין, וְקֶאֱמֵרִי, דְּהָא אֵינֵין סַלְקֵי וְסַהְדֵי קַמִּי מַלְכָּא. וְהָא סַנְטִירָא קָאִים קַמִּי מַלְכָּא, וְתַבַּע דִּינָא, פְּלוּנֵי עֲבַר דִּינָא, פְּלוּנֵי עֲבַד כַּף. וְהָא הֶכָּא סַהְדֵי. וְעַד דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לָא שְׂאִיל לֹון, לִית לֹון רְשׁוּ לְסַהְדָּא. כְּדִין אֵינֵין סַהְדֵי סַהְדוּתָא.

וְכָלָּא אֲכַתִּיב קַמִּי מַלְכָּא בְּפַתְקָא. בְּבֵי מַלְכָּא אִית זֹר דְּהִכְלָא. הִיכְלָא דָּא מַלְכָּא אֲשָׁא זֹוּרָא, וְהָא אֲשָׁא מַתְקַלְקָלָא בְּפַלְקָא, וְלִהִיט שְׂבִיבִין וְהָא לָא פְּסִיק לְעַלְמִין. לָנוּ הָאִי הִיכְלָא, אִית הִיכְלָא אֲזֹוּרָא, מַלְכָּא אֲשָׁא אֲוֹכְמָא, דְּלָא פְּסִיק לְעַלְמִין. תְּרִין סוֹפְרִין קַיִמִין תְּדִיר קַמִּיהּ מַלְכָּא. בְּשַׁעְתָּא דְּדִינָא, סַהְדִין כָּל סַהְדֵי קַמִּי מַלְכָּא. אֵינֵין סַהְדִין (נ"א סוֹפְרִין) גְּטַלִין מַהְהוּא פְּלַקָּא דְּאֲשָׁא זֹוּרָא, וְכַתְבֵי עֲלִיהּ בְּהוּא אֲשָׁא אֲוֹכְמָא.

וְכְּדִין מַלְכָּא אֲזֹמִיין דִּינָא, עַד זְמַנָּא יְדִיעָא, דְּלְמָא בִין כַּף וּבִין כַּף יְהִדְרוּן בְּתַשְׁבּוּבָה. אִי יְהִדְרוּן, פְּתַקִין נְקַרְעִין. וְאִי לָאוּ, מַלְכָּא יְתִיב, וְכָל אֵינֵין דְּבִי זְכוּתָא

קיימי קמיה, פרוזא קם ופריו, פלוני עבד פה, מאן יולוף עליה זכות, אי אית
מאן דיולוף עליה זכות, ואי לאו הא אתמסר לסנטירא.

וכלא ידע קודשא בריך הוא, אמאי אשטרין לכול דא. אלא בגין דלא יהא
פטרא דפומא לבני עלמא. אלא לאוזואה דכלא עביד בארוז קשוט, וניזוא
קמיה מאן דאשתויב מן דיניה. ואי תימא מנכן. האי, אתמסר לזופימי, ואפילו
למאן דלא ידעי, מאן דבעי לאסתכלא, ישגוז במה דאיהו באתגליא, וידע
במה דאיהו בסתרא, דהא סלא פגוונא זודא, פל מה דפקיד קודשא בריך
הוא בארעא, סלא איהו פגוונא דלעילא.

יומא דראש השנה, איהו יומא דדינא, ומלכא יתיב בכורסיא דדינא, סנטירא
קא אתי וזופי פתוזא דמלכא, ותבע דינא. ואף על גב דקודשא בריך הוא
רוזים ליה לדינא, כמה דאת אמר, (ישעיה סא) כי אני יי אודה משפט. נצח
רוזימו דבגוי, לרוזימו דדינא. ובשעתא דסנטירא קם למטען מלין עליייהו,
פקיד למתקע בשופר, בגין לאתערא רוזימי מתתא לעילא, בההוא שופר.

סלקא ההוא קלא, פלילא באשא ורוזא ומיא, ואתעביד מנייהו קלא זודא,
ואתער קלא אוזרא לעילא, כד ההוא קלא אתער מעילא ומתתא, כדן כל
טענות דקא טעין ההוא מקטרנא מתערבבי.

ביומא דראש השנה, נפיק יצוק בלזודוי, וקרי לעשו, לאטעמא ליה תבשילין
דכל עלמא, פל זוד פפום אורזוי, דהא בההיא שעתא (בראשית כז) ותכהו
עניו מראות, דנפיק מניה מאן דאזושר אפי ברין, ואתפרש, ושכיב על ערסיה
דדינא, וקרי לעשו, ואמר וצודה לי צודה ועשה לי מטעמים והביאה לי.

ורבקה אמרה אל יעקב בנה, רוזימא דנפשה, בגנה רוזימא דאתמסר לה
מיומא דאתברי עלמא. ופקידת ליה, לאתערא איהו באינון מטעמים דיליה.
ויעקב אתער מתתא, מתלבש בצלותין ובעותין, והקול קול יעקב בההוא שופר
דקא סליק, ואתער יעקב לגביה, ואתקריב בהדיה, ועש לו ויאכל, ואתכליל
דא בדא. פיון דאתכליל בהדיה, (בראשית קמ"ב ע"ב) ויבא לו יין, דא יין
דמנטרא, יין דהוא זיידו דלבא, רזא דעלמא דאתי, כדן וירוז את ריוז בגדיו,
צלותין דסלקין ובעותין. ויברכהו, וזו רוגנא, וזדי לבא, וכלא איהו רוזימי.

פיון דאיהו אתכליל ביעקב, פל אינון זויילין ותוקפין ורוגזין דהו זמינן,
אתבדרו, ולא אשתכחו תמן. וישראל נפקין מן דינא, בזודוה ובברפאן. ויהי
אך יצא יצא יעקב מאת פני יצוק אבי, ביומא דא, בזודוה, ובברפאן עלאין,
ועשו אזוי בא מצידו, טעין טועני מעובדי דעלמא, ועש גם הוא מטעמים,
זודיד לישגיה למטען טענות. אתקין סהדי, ויבא לאביו ויאמר יקום אבי, יתער
בדיני, ויאכל כמה עובדין בישין דכל עלמא דקא אשפוזא.

ויזרד יצוק וזרדה גדולה עד מאד, דהא לא יכיל לאתפרשא מפלגא דיעקב, דאיהו בנודיה. ויאמר מי אפוא הוא הצד ציד, בכמה צלותין ובעותין, ואוכל מכל בטרם תבא ואברכהו גם פרוק יהיה. כשמוע עשו את דברי (יצוק) אביו ויצעק צעקה וגו'. דזומי דהא צידו לא הוה כלום. עד לבתר דאמר ליה, הנה משבני הארץ וגו'. אלן תקיפין ואוכלוסין דשאר עמין ודא קשיא ליה מכלא. וישטום עשו את יעקב, למיזל אבתריה, ולקטרגא ליה תדיר.

ויעקב אזיל באינון יומין דבין ראש השנה ליום הכפורים, עריק לאשתתובא מניה. תב בתיובתא, שוי גרמיה בתעניתא, עד דאתי ראש השנה ויום הכפורים, כדן ידעי ישראל דעשו בא, ועמו ארבע מאות איש, פלהו מקטרגי זמינן לקטרגא לון, מיד ויירא יעקב מאד וישאר לו ואסגי בצלותין ובעותין. (בראשית לב) ויאמר יעקב אלהי אבי אברהם ואלהי אבי וגו'. עד דנטיל עיטא ואמר, כי אמר אכפרה פניו במנוחה ההולכת לפני ויקוז מן הבא בידו מנוחה וגו', עיזם מאתים ותשישים עשרים רזולים מאתים וגו'.

גמלים וגו', כה הוא סטרא דיליה. גמלים הוא נזוש, כמין גמל, בשעתא דפתי סמאל ללאדם, ארפיב על נזוש כמין גמל. תנינן, מאן דזומי גמל בנזולמיה, מיתה נקנסה עליה מלמעלה, ואשתויב מינה. וכלא זוד.

וכדן, אהדר עשו אפטרופוסא דיעקב, ויעקב לא בעא דובשיה ועוקציה. יעבר זא ארוני לפני עבדו. כדן וישב ביום ההוא עשו לדרכו. אימתי. בשעת זעלה, דהא אתפרש מעמא קדישא. וקודשא בריך הוא שביק לזווביהון, וכפר עלייהו. פיון דההוא מקטרגא אזל בההוא דורוגא, ואתפרש מניהו, בעי קודשא בריך הוא למזוזדי בבנוי, מה כתיב, ויעקב גסע סכתה ויבן לון בית וגו'. על פן קרא שם המקום סוכות, פיון דיתבי בסכות, הא אשתויבו מן מקטרגא, וקודשא בריך הוא זודי בבנוי. ופאה זולקיהון בהאי עלמא ובכלמא דאתי. (ע"כ רעיא מהימנא)

מתוך פרשת בהעלותך
דף קמ"ט ע"א

האי בעובדא, ובזמנא דלא אצטרין האי, כגון ראש השנה, דאיהו יומא דדינא, ובמאריהון דלישנא בישא קיימין עליהו דישראל, בעינן מלין, צלותין ובעותין, ובעינן לאזוזאה עובדא) ס"א ברוזא ונפשא (כמה דאוקימנא. והא אתמר, ובמה. בשופר). לאזוזאה שופר (לאתערא שופרא אזורא. ואנן מפיקין בההוא קלא, רזומי ודינא פוזדא, פלא פדקא יאות. כמה דההוא שופר עלאה, אפיק קלא דאיהו פלגא פוזדא. ולאיתערא רזומי קאזלינן, ולתברא מאריהון דדינא, דלא ישלטון בהאי יומא. וכד רזומי מתערין, פלהו בועינן עלאין נהרין מהאי גיסא ומהאי גיסא. כדן) משלי טז (באור פני מלך זויים.

מתוך זוהר פקודי

תא זוזי, ביומא דראש השנה, עלמא אתדן, ובי דינא קדישא (קודשא בריך הוא) יתיב, ודן כל עלמא. והוא סטרא אורא קאים מסטרא דא, וכל אינון דאתדנו למוותא אשנוז עליהו, ואתרשימו קמיה. ובשעתא (דף רל"ז ע"א) הישראך מתערי רזומי, בהוא קול שופר, כדן אתערבבא ליה כללא, דלא ידע ולא משנוז, באינון דאתדנו. עד דלבתר כל אינון דלא מהדרו פתיובתא, ואגור עליהו מותא, ודאי נפקין פתקין מבי מלכא, ואתמסרו ליה, כיון דאתמסרו ליה, לא אהדרו פתקין, עד דאתעביד דינא.

שנה טובה

Shanah Tovah and Chatima Tova
With
Love, Light and Life